

DE STER

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

December 1975
75e Jaargang · Nummer 12

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hillier, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijis f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

6

13

14

18

16

INHOUD

Het voorbeeld van ABRAHAM.	
Spencer W. Kimball	1
Maria en Jozef.	
Robert J. Matthews	7
De geest van kerstmis.	
Thomas S. Monson	11
Een profeet viert kerstmis	13
Zondagsschool in de Rocky Mountains	14
Het Tyrooolse lied	15
Kerstboodschap aan de kinderen van de kerk in de gehele wereld.	
Eerste Presidium	16
De nacht, dat de wereld stilstond.	
Dorothy Leon	18
Voor de grap.	
Helen R. Sattler	20
Mormoons dagboek	21
De moeder van zendingen.	24
De mensen die ons beïnvloeden.	
William Grant Bangerter	26
Een kwestie van vrije wil.	
Robert D. Hales	27
Verankerd in het getuigenis.	
Joseph B. Wirthlin	29
Mijn moeder kreeg een betere zoon. Adney Y. Komatsu	30
Vergetende hetgeen achter mij ligt.	
Kenneth L. Higbee	31
Een tempel in Tokio zal het Verre Oosten gaan dienen.	32

VAN SPENCER W. KIMBALL

Het voorbeeld van ABRAHAM

De wijze waarop Abraham zijn rentmeesterschap in zijn gezin volbracht deed de Here van hem zeggen: „Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen . . . zoude bevelen, en zij den weg des Heeren houden.” (Gen. 18:19.)

De engel Moroni verscheen op 21 september 1823 aan de profete Joseph Smith in het huis van zijn vader te Manchester, in de staat New York. Gedurende deze openbaring citeerde de engel een profetie, welke in het vierde hoofdstuk van Maleachi staat, aldus: „Ziet, Ik zal door de profete Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.” (Joseph Smith 2:38.)

Deze profetie die bijna 2300 jaar geleden gedaan is, werd vervuld in de zomer van 1829 toen Joseph Smith en Oliver Cowdery onder de handen van Petrus, Jakobus en Johannes het Melchizedekse priesterschap ontvingen „ . . . die Ik tot u heb gezonden, door wie Ik u heb geordend en bevestigd tot apostelen en tot bijzondere getuigen van Mijn naam.” (LV 27:12.)

De teruggave van het Melchizedekse priesterschap dat „het Heilige Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods” (LV 107:3) wordt genoemd, is voor de mens van deze bedeling een buitengewoon belangrijke gebeurtenis. Het priesterschap is de macht en het gezag van God overgedragen aan de mens op aarde om in alle dingen te handelen die betrekking hebben op de zaligheid van de mensen. Het is het middel waardoor de Here bij monde van mannen handelt om zielen te redden. Zonder deze macht van het priesterschap is de mens verloren. Alleen door deze macht draagt de man „ . . . de sleutelen van alle geestelijke zegeningen der kerk”. Dit stelt hem in staat „de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontvangen, de hemelen voor zich geopend te hebben

(zie LV 107:18-19). Het stelt hem in staat het nieuwe en eeuwige huwelijksverbond aan te gaan en zijn vrouw en kinderen aan zich te binden met een eeuwigdurende band en voor altijd de patriarch van zijn nageslacht te worden. Het stelt hem ook in staat de volheid van des Heren zegeningen te ontvangen.

Broeders en zusters, denk een moment na over de onmetelijke heerlijkheid van de zegeningen die beloofd worden aan hen die standvastig zijn in hun roepingen van het priesterschap. „Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen. Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.” (LV 84:33-34.)

De uitverkorenen Gods! Als wij daar even over nadenken dient het ons te overtuigen dat geen opoffering te groot zou zijn als een man en vrouw en hun gezin waardig zouden zijn om de uitverkorenen van God te zijn! Aan deze beloften van grote zegeningen is echter een voorwaarde verbonden. Ik ken er geen die dat niet zijn — zelfs de opstandig, want een ieder van ons moest in het voorbestaan waardig zijn om de zegeningen van een onsterfelijk lichaam te ontvangen.

Daarom zijn alle zegeningen voor voorwaarde van getrouwheid. Iemand wordt in het priesterschap geordend met een voorwaardelijke belofte: iemand trouwt en wordt in de tempel verzegeld voor voorwaarde dat hij trouw is. Voor zover ik weet is er niets — geen zegen in de wereld — dat iemand kan ontvangen dan door getrouwheid.

De getrouwen in het priesterschap zijn zij die het verbond vervullen door „het verheerlijken hunner roeping” en te

leven „bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (LV 84:33, 44.)

Deze woorden schijnen veel meer te bevatten dan uiterlijke gehoorzaamheid — er is veel meer nodig dan een paar vergaderingen bezoeken en de opdrachten voor het oog te volbrengen. De vervolmaking van lichaam en geest zijn erbij betrokken en dat omvat het soort dienstbetoon dat veel verder reikt dan de normale definitie van plicht. „Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen.” (LV 121:34.)

Christus is voor elke getrouwe priesterschapdrager het verheven voorbeeld. Als ik in de Schriften lees, lees ik van velen die Zijn verheven voorbeeld volgden en zich waardig maakten voor de zegeningen die door het priesterschap beloofd worden. Een van deze is vader Abraham. Zijn leven is een voorbeeld waardoor elke vader in deze kerk, die een goede patriarch voor zijn gezin wil worden, opgebouwd zal worden.

Wij leren iets van het karakter van Abraham als wij in de Schriften lezen dat hij zich altijd inspande om de grote zegeningen waardig te zijn. Hij begreep dat hij ze kon verkrijgen door het heilige priesterschap:

„En daar ik bevond dat ik groter geluk en grotere vrede en rust zou kunnen verwerven streefde ik naar de zegeningen der vadersen, en naar het recht waartoe ik moest worden geordend om die te bedienen. Omdat ik naar gerechtigheid heb gestreefd, en ook veel kennis wilde bezitten, en meer naar gerechtigheid streven, en nog meer kennis bezitten, en een vader van vele natïën zijn, een vredevorst, en onderricht ontvangen, en de geboden Gods onderhouden, werd ik een rechtvaardige erfgenaam, een hogepriester, die het recht bezat dat de vaders toebehoorde.” (Abraham 1:2.)

Hoewel zijn familie „zich hadden afgekeerd van hun gerechtigheid” (Abraham 1:5) en de wegen der afgoderij volgden, erkende Abraham dat er zegeningen wachten voor de getrouwen en probeerde hij oprecht de geboden van God te gehoorzamen. Hij maakte zich aldus door gehoorzaamheid waardig voor godschap, door niets anders te doen dan „hetgeen . . . werd geboden.” (LV 132:37.) De gehoorzaamheid van Abraham en dientengevolge zijn zegen, was dusdanig dat door de ganse schrift naar de Here wordt verwezen als de God van Abraham, Izak en Jakob. (Zie voor voorbeeld Ex. 3:6, waar de Here Zichzelf zo noemt.)

Er zijn veel voorbeelden van de gehoorzaamheid van Abraham aan de wil van God. In Genesis leren wij dat God Abraham gebod alle mannen van zijn huishouding te besnijden. Toen hij dat gebod ontving zei Abraham niet: „Ja, ik zal de Here gehoorzamen, maar ik moet eerst mijn schapen naar een andere weide brengen, en mijn tenten herstellen. Aan het eind van de week ben ik wel in staat om te gehoorzamen, of anders op zijn laatst begin volgende week.” Doch in plaats van zijn gehoorzaamheid aldus uit te stellen, ging Abraham naar buiten en volbracht het „even op dezen zelfden dag”. (Gen. 17:26.)

Een soortgelijk maar nog indrukwekkender voorbeeld is Abraham's gehoorzaamheid aan Gods bevel dat hij zijn

enige zoon Izak moest offeren. Abraham had deze afschuwelijke taak van zich af kunnen schuiven, of had zelfs kunnen kiezen het gebod geheel te negeren, doch in plaats daarvan stond hij de volgende morgen vroeg op en begon de reis naar de aangewezen plek.

Hoe dikwijls staan de leden van de kerk 's morgens vroeg om de wil van de Here te doen? Hoe dikwijls zeggen wij: „Ja, ik zal gezinsavond houden met mijn familie, maar de kinderen zijn nog zo klein. Ik zal ermee beginnen als ze ouder zijn.”? Hoe dikwijls zeggen wij: „Ja, ik zal gehoorzaam zijn aan het gebod om voedsel op de slaan gehoorzamen en anderen te helpen, maar ik heb op het moment geen tijd en ook geen geld. Ik zal later gehoorzamen”? O, dwaze mensen! Als wij het uitstellen zal de oogst voorbij zijn en wij zullen niet gered worden. Het is nu de tijd om het voorbeeld van Abraham te volgen; het is nu de tijd voor bekering; het is nu de tijd om Gods wil prompt te gehoorzamen.

Abraham is op andere belangrijke wijzen ook een voorbeeld voor ons. Bij voorbeeld: Abraham's getrouwheid in alle dingen maakte hem waardig voor het ontvangen van openbaringen voor zijn familie. In feite sprak hij dikwijls met de Here „van aangezicht tot aangezicht”. (Abraham 3:11.) Naar de zegen van openbaring behoren allen te zoeken. Rechtvaardige mannen en vrouwen ontdekken dat zij de geest van openbaring hebben om hun gezinnen te leiden en ze bij hun andere verantwoordelijkheden te helpen. Doch wij moeten er evenals Abraham naar streven waardig te zijn voor dergelijke openbaringen door orde op zaken te stellen in ons leven, en de Here te leren kennen door geregeld met Hem te spreken.

[Het verlangen van Abraham om Gods wil in alle dingen te doen, was er de oorzaak van dat hij zijn familie in rechtvaardigheid presideerde, ondanks al zijn andere plichten. Hij wist dat wanneer hij faalde om het evangelie aan zijn kinderen te leren en een voorbeeld te zijn, hij gefaald zou hebben het belangrijkste rentmeesterschap te volbrengen dat hij had ontvangen. Het onderricht en voorbeeld van Abraham in zijn gezin, bracht de Here ertoe van hem te zeggen: „Want ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gerichte.” (Gen. 18:19.) Zoals in het pamflet „Vader, let op” wordt gezegd:

Vaders en moeders, uw grootste verantwoordelijkheid is uw gezin. Door samenwerking kunt u dat soort thuis hebben dat de Here van u verwacht. Door liefde en achting voor elkaar en de kinderen te hebben, kunt u een reservoir van geestelijke kracht opbouwen dat nimmer op zal drogen.]

Sommige gezinnen verzuimen dat reservoir voor hun kinderen te bouwen, zijn geheel afhankelijk van andere bronnen. Ze zijn afhankelijk van de zondagsschool of kweekschool. Een dam die zo is gebouwd is gelijk aan een dam van steen en takken, vol openingen en lekken, die wordt weggespoeld als het water opgezweept wordt. De hulporganisaties van de kerk zijn zeer belangrijk en wij behoren allen deel te hebben aan de zegeningen die zij

bieden. Doch wij mogen nimmer, nimmer toestaan dat ze de ouders vervangen. De hulporganisaties ontheffen de ouders niet van hun verantwoordelijkheid hun kinderen het evangelie van Jezus Christus te leren. Abraham bouwde een sterk geestelijk reservoir voor zijn zoon Izak, een reservoir dat nimmer leegliep, en we bemerken dat Izak een van de grote patriarchen van het Oude Testament werd.

President Joseph F. Smith gaf ons enkele waardevolle raadgevingen over dit onderwerp: „ . . . laat de Geest Gods bezit nemen van uw hart. Leert uw kinderen . . . in geest en macht, gesteund en gesterkt door een persoonlijk gegeven voorbeeld. Laat hun zien dat u het meent en doet wat u predikt. Laat uw kinderen wat deze dingen betreft niet over aan specialisten, maar leert hun bij de huiselijke haard door uw woorden en daden. Weest zelf een specialist in de waarheid. Laat onze vergaderingen, scholen en organisaties in plaats van onze enige of leidende leermiddelen een aanvulling op onze lessen en opvoeding bij ons thuis zijn.”

(*Evangelieleer*, Joseph F. Smith, blz. 299.) Laten wij deze raad opvolgen dan zullen we zien dat de Here glimlacht over onze pogingen en wij zullen de vrede vinden die voortvloeit uit het doen van onze plicht met een rein hart.

Wij kunnen onze rechtvaardige daden echter niet tot ons gezin beperken. Wij moeten ook alles doen wat wij kunnen om onze medemensen te zegenen. Een gedeelte van onze plicht tegenover hen is zendingswerk doen. Ook hier is Abraham een voorbeeld. De Here riep hem en zei: „Ik heb Mij voorgenomen u uit Haran weg te voeren, en u tot een dienaar te maken om Mijn naam te dragen in een vreemd land.” (Abraham 2:6.) Hij had reeds van het evangelie getuigd tot zijn bureu, aanvaardde de oproep om op reis te gaan en het evangelie in een ander land te prediken. Hij vertrok met zijn familie en „de zielen die wij in Haran hadden gewonnen.” (Abraham 2:15.)

Evenals de Here Zijn dienstknecht Abraham 4000 jaar geleden op zending riep, roept Hij de heiligen heden. Wij moeten allemaal zendingelingen zijn en onze zonen voorbereiden full-time zendingelingen te worden. Zij die ook maar een vluchtige poging hebben gedaan om het evangelie uit

te dragen, kunnen getuigen van de vreugde die zij vinden door het met hun aardse broeders en zusters te delen. Onze pogingen om het evangelie te verspreiden waren zwak, we moeten meer doen. Wij moeten evenals Abraham het evangelie aan de wereld verklaren, niet eindigen bij een mondelinge uiteenzetting, maar het evangelie zo leven dat anderen de waarheid kunnen zien.

Wij moeten de vrede van bekering en vergeving ondervinden en dan vrede aan de wereld verkondigen. Abraham, een voorbeeld van rechtvaardigheid, Streefde naar vrede onder zijn broeders. Abraham zei tegen Lot: „Laat toch geen twistling zijn tussen mij en tussen u, . . . want wij zijn mannen broeders.” (Gen. 13:8.) Als wij eenmaal vrede in onszelf hebben gevonden, moeten wij het uitdragen door lankmoedigheid, zachtmoedigheid en deemoedigheid te zijn, en door de reine liefde van Christus te hebben voor allen die wij ontmoeten.

Een dergelijke vrede komt alleen door onkreukbaarheid. Als wij een verbond of overeenkomst sluiten met God, moeten wij dat houden, tot elke prijs. Laten wij niet zijn zoals de leerling die ermee accoord gaat volgens bepaalde gedragsnormen te leven en dan zijn eed verbreekt en probeert hoe ver hij kan komen met zijn bedrog. Laten wij niet zijn zoals de zendingeling die belooft de Here twee jaar te dienen en dan zijn tijd verspilt met lui zijn en redeneren. Laten wij niet zijn zoals het kerklid dat 's morgens het avondmaal gebruikt, dan de sabbatdag ontwijdt door 's middags het huis schoon te maken of door televisie te kijken, of door een middagdutje te kiezen boven een middagdienst. Laat ons daarentegen onkreukbaar zijn gelijk Abraham en in alle ernst de plechtige overeenkomsten in acht nemen die wij met God hebben gesloten.

„En de koning van Sódóm zeide tot Abram: Geef mij de zielen; maar neem de have voor u.

„Doch Abram zeide tot de koning van Sódóm: Ik heb mijn hand opgeheven tot den Heere, den allerhoogsten God, Die hemel en aarde bezit;

„Zo ik van een draad aan tot een schoenriem toe, ja, zo ik van alles, dat het uwe is, iets neme!” (Gen. 14:21-23.)

De koning van Sódóm wist niets van het verbond van

Abraham met God. Abraham had zichzelf rijk kunnen maken door van 's konings overvloed te ontvangen. Maar hij had een eed gedaan die hij niet wou verbreken. O, dat al de kinderen van God zo trouw waren!

Abraham was God in alle opzichten trouw. Het voorbeeld dat Abraham aan God „alles vertiende” is dikwijls geciteerd. Denkt u dat het voor Abraham gemakkelijker was om rechtvaardig te zijn dan het voor u is? Denkt u in uzelf dat Abraham wat extra hulp van God kreeg zodat hij een groot en rechtvaardig man kon worden? Of denkt u dat wij allen kunnen worden als Abraham als wij leren God op de eerste plaats te stellen? Ik getuig tot u dat wij kunnen worden zoals Abraham, die nu, als gevolg van zijn heldhaftigheid „is zijn verhoging ingegaan en is op zijn troon gezeten.” (LV 132:29.) Is een dergelijke verhoging een zegen die alleen is voorbehouden voor de algemene autoriteiten, of ringpresidenten, of quorumpresidenten, of bisschoppen? Nee. Het is een zegen die voor allen is gereserveerd die zichzelf willen voorbereiden door hun zonden te verzaken, door de Heilige Geest waarlijk te ontvangen en door het voorbeeld te volgen dat Abraham heeft gesteld.

Als de leden van de kerk slechts zulk een volledige inzet, zulk een gehoorzaamheid, zulk een openbaring, zulk een geloof, zulk een dienstbaarheid konden opbrengen als Abraham bezat! Als ouders naar de zegeningen zouden streven waar Abraham naar streefde, dan zouden zij ook zulke openbaringen, verbonden, beloften een eeuwige beloningen ontvangen als Abraham ontving.

Uittreksel uit pamflet „Vader, let op!”

Ik doe een beroep op de ringpresidenten en de presidenten van de quorums in de Melchizedekse priesterschap om de vaders en de leden van de quorums te bezielen en op te leiden zodat zij het belang van de roeping van vader inzien. Ik doe een beroep op de dragers van het priesterschap in de gehele kerk om naar hun koninkrijken — hun thuis — terug te keren en met vriendelijkheid en gerechtigheid hun gezin te bezielen God te gehoorzamen. Ik doe een beroep op de moeders om hun echtgenoten in gerechtig-

heid te volgen en deze tot geestelijke grootheid te motiveren.

Doe het nu voor het te laat is. Nu is de tijd om uw koers te bepalen voor morgen en de volgende week en het komende jaar. Nu is de tijd om de verbintenissen aan te gaan, die Abraham aanging, om de Heere te volgen, om verder uitstel uit te bannen, om u te bekeren van de zonden die u hebt bedreven, om de geboden te onderhouden waar u niet naar hebt geleefd. Neem nu het besluit om iedere zondag de priesterschaps- en avondmaalsvergaderingen bij te wonen, betaal getrouw uw tienden, ondersteun in alles de algemene autoriteiten van de kerk, steun de programma's van de kerk, bezoek dikwijls de tempel (of wanneer dit maar mogelijk is als er geen in uw naaste omgeving is), verleen diensten aan de organisaties en laat uw handelingen opbouwend zijn en uw streven gezond.

Onthoud dat Abraham streefde naar een aanstelling in het priesterschap. Hij wachtte niet tot God naar hem toe kwam; hij streefde er naar om door middel van gebed en door gehoorzaam te zijn de wil van God te leren kennen. Hier nu is de aansporing die God geeft aan iedere teruggekeerde zending, aan iedere alleenstaande man en vrouw, aan iedere vader en moeder in de kerk: „Daarom, ga heen en doe de werken van Abraham.” (LV 132:32.)

Als wij het voorbeeld van Abraham volgen, dan zullen wij van genade op genade ontvangen, wij zullen groter geluk en innerlijke vrede en rust vinden, wij zullen genade bij God en de mensen vinden. (zie Lukas 2:52.) Als wij zijn voorbeeld volgen, dan zullen wij vreugde op onszelf en onze gezinnen en vervulling in dit leven en voor alle eeuwigheid bevestigen.

MARIA EN JOZEF

Erfgenamen van David, zeer begunstigd, beschermers van onze Here

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

Het verhaal van Maria en Jozef wordt in het Nieuwe Testament zeer mooi verteld, doch om het te kunnen waarderen moeten wij iets van hun leven weten en iets van hun bijzondere omstandigheden leren.

Het is absoluut noodzakelijk dat wij weten dat Maria de aardse moeder van Christus is, en dat Jozef haar echtgenoot is. Bedenk wat het inhoudt dat Maria en Jozef de aardse ouders en beschermers waren van Jezus Christus. Jezus is de Eerstgeborene van de Vader in de geest, Zijn Eniggeborene in het vlees, en het centrale onderwerp van de Schriften. Beginnend met Adam getuigen alle profeten van Hem en Zijn zending. Hij was in het voorbestaan Jehova, en werd door onze Hemelse Vader gekozen om de Heiland van het mensdom te zijn.

In Zijn hoedanigheid van Heiland, vertegenwoordigde Hij de Vader in alle dingen die betrekking hebben op de verlossing van de mens. Hij was de schepper van werelden, en Hij bezocht persoonlijk de oude patriarchen en profeten om evangelieverbonden met ze te sluiten. Adam, Henoch, Noach, Abraham, Mozes, Jesaja, Nefi, Alma en vele anderen kenden Hem en eerden Hem. Hij is machtig, alwetend en verstandig, vriendelijk en barmhartig. Hij was en is de „Heilige Israëls“, de God van de ganse wereld.

Evenals Christus in het voorbestaan is gekozen voor Zijn verlossende zending, werden Zijn profeten ook tevoren aangewezen voor hun aardse zendingen, in overeenstemming met hun getrouwheid. (Zie Abr. 3:22-23; Alma 13:2-10.) In het voorbestaan ontvingen de getrouwe zonen en dochteren van God hun eerste lessen in rechtvaardigheid en werden ze volgelingen van Jezus Christus. Enkelen zijn tevoren geordend om profeten te worden, anderen zijn zonder twijfel aangewezen om de vaders, moeders en vrouwen van profeten te zijn.

Het is daarom niet onjuist om te geloven dat Maria en Jozef in die vroegere raadsvergaderingen werden gekozen door de Vader als aardse beschermers van Jezus. Maria werd het unieke voorrecht en de verantwoordelijkheid gegeven de grote Jehova ter wereld te brengen waar Hij een lichaam van vlees en beenderen zou verkrijgen, de sterfelijkheid zou ondervinden, en Zijn zending voor de verlossing van het mensdom zou voortzetten.

Deze geboorte in de sterfelijkheid was van meer betekenis dan wij dikwijls beseffen. Het was geen experiment, ook geen gebeurtenis in het plan van zaligheid. De komst in

de wereld van een half-goddelijke, half-sterfelijke Jezus, Zoon van Maria en de Eniggeborene van de Vader, was een absolute noodzaak. De menselijke familie kon op geen andere manier worden gered. Alleen de Here Zelf kon de verlossing tot stand brengen door in de sterfelijkheid te komen, deel te hebben aan de aard der mensen, een zondeloos leven te leiden, met Zijn bloed te verzoenen voor de zonden der mensen, te sterven en met Zijn stoffelijk lichaam uit de dood op te staan. (Zie Alma 34:8-16; Mosiah 7:27.) De eeuwige gerechtigheid kon geen andere manier toestaan. Zonder deze procedure en deze Verlosser zouden alle mensen zodra zij dood waren, worden „duivels, engelen van een duivel, uitgesloten uit de tegenwoordigheid van onze God, om bij de vader der leugens te vertoeven in de ellende waarin hij zelf ook is . . .” (II Ne. 9:9.)

De vroegste, schriftuurlijke toespeeling op Maria is te vinden in de geschriften van Mozes. De Vader spreekt tegen de slang in de Hof van Eden na de overtrekking van Adam en Eva en zegt: „En ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; en Hij zal u de kop vermorzelen, en gij zult Hem de verzenen vermorzelen.” (Mozes 4:21; vergelijk met Gen. 3:15.)

Een rechtstreekse verwijzing naar de aardse moeder van de Heiland is ongeveer 700 v. Chr. gemaakt door Jesaja: „ . . . ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuel heten.” (Jes. 7:14.) Het Nieuwe Testament identificeert dit als een profetie die betrekking heeft op Maria en de geboorte van Christus. (Zie Mt. 1:22-23.)

De Nefieten vertelden deze waarheid in een nog duidelijker taal. Ongeveer 600 jaar voor de geboorte van Christus zei Nefi:

„ . . . ik keek en zag de grote stad Jeruzalem en ook andere steden. En ik zag de stad Nazareth en in de stad Nazareth zag ik een maagd, en zij was zeer schoon en blank.

„En ik zag de hemelen geopend; en een engel daalde neder en stond voor mij . . .

„En hij zeide tot mij: Zie de maagd, die gij aanschouwt, is naar het vlees de moeder van Gods Zoon.

„En ik keek en zag wederom deze maagd, een kind in haar armen dragend.

„En de engel zeide tot mij: (Zie het Lam Gods, ja, de Zoon des Eeuwigen Vaders!)” (I Ne. 11:13-15, 18, 20-21.)

Later, 124 jaar voor de geboorte van de Heiland, vertelde koning Benjamin dat een engel hem had bezocht en verteld had dat de Verlosser „ . . . zal worden genoemd: Jezus Christus, de Zoon van God, de Vader des hemels en der aarde, de Schepper aller dingen sedert den beginne; en Zijn moeder zal Maria worden genoemd.“ (Mosiah 3:8.) Nog later, ongeveer 80 jaar voor de geboorte van de Here, leerde Alma de mensen: „En ziet, Hij zal geboren worden uit Maria te Jeruzalem, dat het land onzer voorvaderen is; zij is een dierbaar en uitverkoren vat, een maagd die door de kracht des Heiligen Geestes zal worden overschaduwd en bevrucht en een Zoon ter wereld brengen, ja, de Zoon van God.“ (Alma 7:10.)

Dergelijke nadere bijzonderheden van Maria konden niet tevoren bekend zijn, tenzij zij in het voorsterfelijik leven voor die roeping was aangewezen.

Er is nog een andere factor die meetelt bij het kiezen van aardse ouders voor de Here. Hij moest geboren worden in het geslacht van David en de erfgenaam zijn van de troon van David. Daardoor zou Hij letterlijk de koning der Joden zijn door hun eigen wet. Jesaja zegt hierover:

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst;

„Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe.“ (Jes. 9:5-6. Zie ook Jes. 11:1; LV 113:1-2.)

Daar Christus niet verwekt werd door een sterfelijike man, moest Zijn afstamming van David door Zijn moeder komen. Toen Maria dus op aarde kwam, werd zij in dat koninklijk geslacht geboren zodat zij het op haar Zoon Jezus kon overdragen. Dat Maria een nakomelinge was van David wordt in de schriften duidelijk verklaard. Christus wordt geregeld de „Zoon van David“ genoemd; Hij ontkende die titel niet.

Paulus maakte het duidelijk dat Christus in Zijn aardse afkomst van koninklijke bloede was. Hij schreef aan de romeinse heiligen: „Van Zijn Zoon, (Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees; . . .) namelijk Jezus Christus, onzen Heere.“ (Rom. 1:3-4.) Aan Timotheüs schreef hij: „Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zaden Davids . . .“ (II Tim. 2:8. Zie ook Hand. 13:22-23 en 2:30.)

Dat Jozef ook een nakomeling was van David wordt in het Nieuwe Testament eveneens naar voren gebracht. Er staat dat Jozef was van Bethlehem en „ . . . uit het huis en geslacht van David was.“ (Lukas 2:4. Zie ook Lukas 1:27; Mt. 1:16, 20; Lukas 3:23-31.)

Dus hoewel Jezus geen lichamelijke nakomeling was van Jozef, erfde Hij volgens de wet van hem de status van zoon van David.

In die tijd werden de Joden overheerst door de Romeinen en de rechten van de koninklijke Davidische familie werden niet erkend. Herodes, de koning der Joden was door de Romeinen aangesteld en was geen Israëliet.

„Indien Juda een vrije en onafhankelijke natie was geweest, geregeerd door een rechthebbend vorst, dan zou Jozef de timmerman haar gekroonde koning zijn geweest, en zijn wettige troonopvolger Jezus van Nazareth, de Koning der Joden.“ (Jezus de Christus, blz. 66.)

Maria had natuurlijk de dierbare herinnering aan haar voorsterfelijik bestaan en aanstelling verloren toen zij werd geboren. Doch toen de tijd aanbrak voor de komst van de Eniggeborene, is Maria op het juiste moment, op de juiste plaats en in het juiste geslacht geboren waar zij haar zending kon volbrengen.

In Lukas vinden we een verslag van de woorden van de engel Gabriël die Maria bezocht:

„Wees gegroet, gij begenadigde; de Heere is met u; gij zijt gezegend onder de vrouwen . . . want gij hebt genade bij God gevonden.

„En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten Jezus.

„Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere; zal Hem den troon van Zijn vader David geven.

„En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.“ (Lukas 1:28-33.)

Enkele dagen later, toen ze haar nicht Elizabeth bezocht (die weldra de moeder van Johannes de Doper zou worden), zei Maria:

„Mijn ziel maakt groot den Heere;

„En mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker;

„Omdat Hij de nederigheid Zijner dienstmaagd heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken al de geslachten.

„Want grote dingen heeft aan mij gedaan Hij, Die machtig is, en heilig is Zijn Naam.

„Hij heeft Israël, Zijn knecht, opgenomen, opdat Hij gedachtig ware der barmhartigheid.

„Gelijk Hij gesproken heeft tot onze vadersen, namelijk tot Abraham, en zijn zaad in eeuwigheid.“ (Lukas 1:46-49, 54-55.)

Maria's woorden openbaren haar karakter en kennis van Israël's geschiedenis. De vermelding „nederigheid“ heeft waarschijnlijk betrekking op haar nederige levensomstandigheden. Hoewel zij en Jozef erfgenamen waren van de troon van Israël, genoten ze niet het voorrecht dat deze eer hen ten deel viel en blijkbaar was Jozef geen man die rijk was of een politieke macht had.

Hoewel Maria de herinnering aan haar hoge roeping niet had behouden, vragen we ons af hoeveel de Geest haar in haar jeugd heeft ingefluisterd. Daar zij grote geestelijke capaciteiten bezat en van nature geneigd was tot rechtvaardigheid en meditatie, toonde zij haar kennis van het Oude Testament en van Gods verbonden en beloften aan Israël. Ongetwijfeld moet zij een serieuze geest zijn geweest, zoals iemand moet zijn die zo door God werd geroepen als zij. Ongetwijfeld was Maria gevormd door jarenlange gehoorzaamheid aan de wetten van God, waren haar karakter en verstand ontwikkeld door de Heilige Geest Die sinds haar kinderjaren in haar werkte.

Zoals Ouderling Bruce McConkie van de Raad der Twaalf heeft gezegd: „Daar er slechts één Christus is, is er maar één Maria. En daar de Vader de edelste en meest rechtvaardige van al Zijn geesteszonen koos om in de sterfelijkheid Zijn Eniggeborene in het vlees te worden, kunnen wij vol vertrouwen tot de conclusie komen dat Hij de meest waardige en geestelijk begaafde van al Zijn geestesdichteren koos om de sterfelijke moeder van Zijn Eeuwige Zoon te worden.” (Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, Bookcraft Inc., 1965, deel 1, P. 85.)

De apocriefe boeken van de eerste Christenen geven een belangrijk en herhaald beeld van een periode van geestelijke voorbereiding in het leven van Maria gedurende de jaren voordat zij Jezus ontving. Ze vertellen van haar dat zij door engelen werd bezocht en andere geestelijke manifestaties had. (Zie de hoofdstukken 1 en 4-9 van *The Lost Books of the Bible*, The World Publishing Company, New York, 1926. Zie ook „The Gospel of Bartholomew”, deel 2, *The Apocryphal New Testament*, vertaler M.R. James, The Clarendon Press, Oxford, 1969, pp. 170-172.) Ook wordt van deze manifestaties gezegd dat ze plaatsvonden voor het bezoek van de engel Gabriël.

Veel details van deze geschriften zijn stellig niet accuraat, hoewel het idee waarschijnlijk juist is dat Maria een poos geestelijke voorbereiding en opleiding ontving voor de Vader Zich persoonlijk aan haar manifesteerde.

Hoewel Christus letterlijk de Zoon van God is, moest Hij als klein kind worden verzorgd en onderwezen evenals andere kinderen. Dit was nodig omdat er bij de geboorte een sluijer was getrokken over Zijn geest, waardoor de herinnering aan Zijn voorsterfelijk bestaan tijdelijk werd verduisterd. Lukas vertelt dat Jezus in Zijn jeugd in wijsheid toenam (Lukas 2:52) en de Leer en Verbonden geeft aan dat Hij in het vlees, „ . . . aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar genade op genade ontving.” (LV 93:12.) Ouderling James E. Talmage neemt het zelfde standpunt in: „Over Zijn Geest was de sluijer der vergetelheid gevallen, gelijk met allen geschiedt die op aarde worden geboren, waardoor de herinnering aan het voorbestaan wordt uitgewist. (*Jezus de Christus*, blz. 85.) President J. Reuben Clark Jr bespreekt dit onderwerp ook in zijn „Wist Ye Not that I Must Be about My Father's Business?” (Deseret News Press, 1947, pp. 9-10, 12, 74, 81.) Dit feit kon de verantwoordelijkheid die op Maria en Jozef rustte alleen maar groter maken.

Als wij erover nadenken hoe sterk de invloed van een moeder in het gezin is op de persoonlijkheid en het gedrag van een kind, voelen we de verantwoordelijkheid die onze Hemelse Vader aan Maria gaf door haar de opvoeding van Zijn uitverkoren en Geliefde Zoon toe te vertrouwen. Dit zou een geschikte opleiding van Maria vereisen, zowel als geest in het voorbestaan als als jonge vrouw in de sterfelijkheid. Niettegenstaande haar vooraardde opdracht zou Maria niet waardig geweest zijn om de Zoon van God te dragen en Hem een lichaam van vlees en bloed te geven, tenzij zij in het sterfelijk leven rein en zuiver was.

Hoe staat het met Jozef? Wat voor een persoon zou de Vader kiezen als echtgenoot van Maria en als beschermer

en aards voorbeeld voor Jezus? De Schriften wijzen niet helemaal, hoewel rechtstreekse aanwijzingen schaars zijn. Daar de vader juiste beginselen moest onderwijzen door voorbeeld en een raadgever moet zijn, moeten wij de conclusie trekken dat onze Hemelse Vader Jozef met grote zorgvuldigheid koos. Dat Jozef een geestelijk voelend mens was en vriendelijk van aard blijkt uit het verhaal in de Schriften. Hij was goddelijke leiding door de bediening van engelen en dromen waardig. (Zie Mt. 1:20; 2:13, 19, 23). Hij wilde Maria niet in verlegenheid brengen en wilde haar niet „openbaarlijk te schande” maken (Mt. 1:19.) Bovendien kunnen wij verwachten in Jozef bepaalde morele, verstandelijke en sociale eigenschappen te vinden die hem geschikt maken voor zijn belangrijke opdracht.

Maria en Jozef hielden zich nauwgezet aan alle geboden die hen waren gegeven. De wet van Mozes vereiste veel handelingen en verordeningen, inclusief het voorschrift dat manlijke kinderen besneden moesten worden als ze acht dagen oud waren, als een teken van het verbond dat de Here met Abraham sloot. Bovendien moest de moeder 40 dagen na de geboorte van een zoon (80 dagen als het een dochter was) een speciale offerande offeren — een lam of twee tortelduiven of gewone duiven.

De wet bepaalde ook dat eerstgeborene manlijke kinderen aan de Heer geheiligd moesten worden en aan Hem voorgesteld moesten worden, niet als offerande maar om Hem te dienen. (Zie Ex. 13:1-2, 11-15.) Een andere bepaling was dat iedere man geregeld naar de tempel moest gaan om offeranden en offers te brengen en de Here te aanbidden. (Zie Deut. 12:5-7, 11-14.)

Het Nieuwe Testament vertelt dat Maria en Jozef al deze dingen deden. Zij lieten Jezus besnijden toen Hij acht dagen oud was. „En als de dagen harer reiniging vervuld waren, naar de wet van Mozes, brachten zij Hem te Jeruzalem, opdat zij Hem den Heere voorstelden.” (Lukas 2:22.) Dat Maria tortelduiven offerde in plaats van een lam wijst op hun schamele financiële toestand en „nederigheid”. Wij lezen voorts:

„En Zijn ouders reisden alle jaar naar Jeruzalem, op het feest van pascha.” (Lukas 2:41.) Dit geeft ons een indruk van de gehoorzaamheid en geestelijke instelling van de aardse ouders en beschermers van Jezus.

Gedurende de pascha ontmoette de rechtvaardige en toegewijde Simeon Jozef en Maria in de tempel. Deze man wist door de macht van de Heilige Geest dat het Kindeke Jezus ook de Christus was en hij zei tegen Maria:

„Deze wordt gezet tot een val en opstandig veler in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden.

„(En ook een zwaard zal door uw eigen ziel gaan) opdat de gedachten uit vele harten geopenbaard worden.” (Lukas 2:34-35.) Maria moet dikwijls over de betekenis van deze woorden nagedacht hebben. Zowel voordat zij ze in vervulling zag gaan toen ze Jezus aan het kruis zag hangen en een speer Zijn zij doorboorde als ook daarna. Alles werd echter niet tegelijk op één dag ondervonden, of door één gebeurtenis. Hoewel zij een bijzondere geest was, beschermde de Vader haar niet tegen de pijnen of natuurlijke gevolgen van de sterfelijkheid. Maria heeft de moeilijke

den, teleurstellingen en strijd gekend die kenmerkend zijn voor het sterfelijk leven.

In vele opzichten leefden Jozef en Maria in moeilijke tijden. Juda was onderworpen aan Rome en de Heroden waren hardvochtig en wrede monarchen. De Joden waren afvalig en werden belemmerd door goddeloosheid. De joodse godsdienstleiders van die tijd worden gekenschetst als „de slechtste der wereld . . . tengevolge van priesterbedrog en ongerechtigheden.” (II Ne. 10:3, 5.)

Onder deze omstandigheden baarde Maria, beschermd door Jozef, haar eerstgeboren Zoon en legde Hem in een kribbe. De bescheiden omstandigheden van dit kleine gezin, dat bijzonder gezegend was door de heiligheid van het Kind Jezus, vormden een sterk contrast met de geestelijk verdorde toestand van een volk dat geleid werd door trotse en opdringerige Farizeën, rijke Sadduceën, bekrompen rabbi's, en schriftgeleerden, die overwonnen waren door een heidens rijk. Jesaja wist van dit contrast en had voorspeld dat de Messias zou opgroeien „. . . als een rijstje . . . en als een wortel uit een dorre aarde.” (Jes. 53:2.)

Wij weten weinig met zekerheid van het gezinsleven en de kinderjaren van Christus, doch er zijn veel aanwijzingen. We hebben reeds opgemerkt dat Jozef timmerman was en wij weten dat Jezus hetzelfde beroep koos. (Zie Markus 6:3.) De sfeer in het gezin was die van gehoorzaamheid aan de Here zoals de wet gebood. Het was waarschijnlijk thuis dat Jezus Zijn eerste lessen ontving over de geschiedenis van Israël en hoe de hand des Heren in het verleden Zijn volk had bevrijd. Hier leerde Hij ongetwijfeld van de hoop en verwachtingen voor de toekomst die in de Schriften waren opgetekend. De voorbereidingen van Zijn ouders elke week voor het inacht nemen van de Sabbat, hun bezoek aan de synagoge, het gedenken van de feestdagen, elk jaar hun voorbereidingen en gesprekken als

zij zich gereed maakten om naar Jeruzalem te gaan voor het pascha, al deze dingen zullen indrukwekkende lessen geweest zijn voor de jonge Jezus.

Wij weten niet hoeveel andere kinderen het gezin heeft gehad, maar het Nieuwe Testament noemt vier jongens en een paar zusters. Hier helpen de Griekse manuscripten. Mattheüs spreekt van „allen” (Grieks: *pantai*) Zijn zusters (Mt. 13:56), hetgeen aan meer dan twee doet denken. De Griekse term *hai adelphia* (de zusters) wordt in de manuscripten gebruikt, wat een meervoudsvorm aangeeft — welke is drie of meer zusters. Als het de bedoeling van het verslag was om over te brengen dat er slechts twee zusters waren, zou het woord *pantai* waarschijnlijk niet zijn gebruikt maar het woord *amphoterai*, wat „beiden” betekent.

Het gezin van Jozef en Maria bestond dus uit minstens vijf jongens (inclusief Jezus) en minstens drie meisjes — acht kinderen — en dan nog de ouders.

Er zijn twee gedachtengangen voor wat betreft de identiteit van deze andere kinderen. Sommigen houden het ervoor dat zij kinderen van Jozef uit een vroeger huwelijk waren en dus geen kinderen van Maria. In dit geval zou Jezus jonger dan zij zijn en geen bloedverwantschap met ze hebben. Op het moment is deze opvatting populair in de christelijke wereld. Afbeeldingen van de „heilige familie” beelden Jozef daarom in het algemeen veel ouder uit dan Maria.

Een ander standpunt is dat zij inderdaad de kinderen van Jozef en Maria waren, en halfbroers en zusters van Jezus en Hij dus de oudste is. Beide standpunten hebben hun verdedigers en er zijn aanwijzingen in de Schriften die ten gunste van beide standpunten kunnen worden geïnterpreteerd. Jezus wordt echter de „eerstgeboren” zoon van Maria genoemd, hetgeen er op wijst dat zij later nog (wordt vervolgd op blz. 23)

Als jonge ouderling ging ik naar het oude kinderziekenhuis van het jeugdwerk om zieke kinderen te zegenen. Toen we binnentraden zagen we de vrolijke en aardige kerstversieringen. We gingen door de gangen waar kleine jongens en meisjes lachten. De kinderen schenen, omdat het kerstmis was, in staat te zijn te vergeten dat ze gips om armen of benen hadden, of misschien andere kwalen hadden die niet zo gauw verholpen konden worden.

Ik liep naar het bed van een kleine jongen. Hij zei: „Hoe heet u?“ Ik vertelde het hem.

Hij vroeg: „Wilt u mij een zegen geven?“ Wij gaven hem een zegen. Toen we ons omkeerden om weg te gaan, zei hij: „Dank u wel“.

We deden een paar passen toen ik hem hoorde roepen: „Broeder Monson“, ik draaide me om. Hij zei: „Vrolijk kerstfeest,“ en een brede glimlach gleed over zijn gezicht. Die jongen had de geest van kerstmis.

Ik zou willen dat iedereen de geest van kerstmis in zijn, hart en leven had, niet alleen in deze tijd maar het gehele jaar. Als wij de geest van kerstmis behouden, behouden wij de geest van Christus, omdat de geest van kerstmis de geest van Christus is.

Iemand die de geest van kerstmis scherp zag, schreef:

„Ik ben de geest van kerstmis. Ik ga het huis der armen binnen en maak dat kinderen met bleke gezichten hun ogen

wijd openen in plezierige verwondering. Ik zorg ervoor dat de vrek de hand, die zijn weelde omklemt, opent en hiermee een lichte plek op zijn ziel schildert.

„Ik ben er de oorzaak van dat de ouderen zich hun jeugd herinneren en op de blijde, oude manier lachen. Ik breng het avontuur naar de kinderen en vrolijke dromen verweven met tovenarij.

„Ik ben er de oorzaak van dat mensen donkere trappen willen beklimmen met gevulde manden en deze achterlaten voor harten die zich verbazen over de goedheid van de wereld.

„Ik ben er de oorzaak van dat de verkwister pauzeert op zijn wilde en spilzieke wegen en naar hen, die verlangen naar liefde, een of ander klein bewijs daarvan zendt dat blijde tranen opwekt en de harde lijnen van de zorgen van hun gezichten veegt.

„Ik ga donkere gevangencellen binnen, veroorzaakt dat bange mannen bedenken wat geweest had kunnen zijn, en wijs op betere dagen die nog zullen komen.

„Ik ga het stille witte huis van pijn binnen, waar de lippen te zwak zijn om zacht een bevend woord van dank uit te spreken.

„Op duizend manieren veroorzaakt ik dat deze versleten oude wereld omhoog ziet naar het gelaat van God en voor enkele momenten alles vergeet dat klein en ellendig is.

De geest van kerstmis

DOOR THOMAS S. MONSON
van de Raad der Twaalf Apostelen

Begrijpt u het, ik ben de geest van kerstmis." (Schrijver onbekend.)

Ik bid dat wij deze geest mogen hebben, omdat als wij de geest van kerstmis hebben, wij Christus gedenken Wiens geboorte wij deze tijd van het jaar gedenken. Wij denken aan die eerste kerstdag — een kerstdag die door de oude profeten is voorspeld. Gedenk met mij de woorden van Jesaja toen hij schreef:

„Ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuel heten." (Jes. 7:14.)

Jesaja verklaarde ook:

„Want een Kind is ons geboren, . . . en men noemt Zijn naam . . . Vredevorst." (Jes. 9:5.)

Op het Amerikaanse continent zei de profeet:

„Want zie, de tijd komt en is niet veraf, dat de Here de Almachtige . . . met macht uit de hemel zal nederkomen . . . in een stoffelijk huiskel wonen . . .

„ . . . Hij zal verleidingen en lichaamspijn . . . doorstaan . . .

„En Hij zal worden genoemd: Jezus Christus, de Zoon van God." (Moshia 3:5, 7-8.)

Daarna kwam de nacht der nachten, toen de herders in de velden verbleven en de engel van God aan hen verscheen, verkondigende:

„Vrees niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap . . .
„Namelijk zal u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids." (Lukas 2:10-11.)
De herders gingen haastig naar de kribbe om Christus de Here eer te betuigen.

De Wijzen reisden uit het oosten naar Jeruzalem en zeiden:
„Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijn ster in het Oosten, en zijn gekomen om Hem te aanbidden.

„Als zij nu de ster zagen, *verheugden* zij zich met zeer grote vreugde.

„En in het huis gekomen zijnde, vonden zij het Kindeken met Maria, Zijn moeder, en nedervallende hebben zij Het-zelve aangebeden; en hun schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud, en wierook, en mirre." (Mt. 2:2, 10-11. *Cursivering toegevoegd.*)

Sinds die tijd is het idee van geschenken geven in elke Christen aanwezig wanneer hij kerstmis gedenkt. Ik vraag me af of een ieder er thans baat bij zou hebben als hij zichzelf af zou vragen welke gave God van hem zou willen ontvangen, of wat hij aan anderen zou moeten geven in deze dierbare tijd van het jaar?

Mag ik die vraag beantwoorden en in alle ernst aan u vertellen dat onze Hemelse Vader van elk van Zijn kinderen verlangt dat zij Hem het geschenk van gehoorzaamheid geven, zodat allen inderdaad de Here onze God met geheel ons hart, geheel ons verstand, en geheel onze kracht zullen liefhebben. Ik ben er zeker van dat Hij dan van ons verwacht dat wij onze naasten zullen liefhebben als onszelf.

Indien de Here vandaag hier zou zijn, zou het mij niet verbazen als Hij ons op zou dragen edelmoedig van onszelf te geven, niet zelfzuchtig te zijn en ook niet hebzuchtig, of twistziek, en aan Zijn woorden te denken die staan in III Ne, toen Hij zei:

„ . . . er zal geen woordenstrijd onder u zijn . . .

„Want voorwaar, voorwaar, zeg ik u; Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel. . . . en hij hijst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

„Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkaar op te hitsen; dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan." (III Ne. 11:28-30.)

Ik pleit bij u de geest van twisten uit uw leven te bannen, elke geest waarin wij met elkander kunnen wedijveren voor de buit van het leven, doch in plaats daarvan met onze broeders en zusters te werken voor de vruchten van het evangelie van Jezus Christus.

Ik hoop dat wij deze kersttijd de dankbaarheid niet zullen vergeten die in onze harten behoort te zijn en die smacht om geuit te worden. Ik hoop dat geen van ons zijn vader of moeder vergeet, doch dat een ieder zijn vader en moeder zal eren. Welk kerstgeschenk zouden zij kunnen ontvangen dat mooier is dan te weten dat een zoon of dochter hen eerde door God te eren en Zijn geboden te leven?

Op een keer kwam in Corpus Christi, in Texas, een trotse vader naar mij toe en stopte een brief in mijn hand van zijn zoon die in Australië op zending was. Sta mij toe deze brief met u te delen. Hij kan een voorbeeld zijn hoe u dit jaar aan uw ouders uw dankbaarheid kunt tonen, als een bijzonder en blijvend kerstgeschenk. De brief luidt:

„Beste mamma en pappa,

„Ik wil u vanuit het diepst van mijn hart danken voor de geweldige dingen die u voor mij hebt gedaan. Ik wil u danken dat u heeft geluisterd naar de boodschap die de ouderlingen u gaven toen zij op uw deur klopten en u bedanken voor de wijze waarop u het evangelie heeft aangenomen dat tot levenspatroon van u en uw kinderen werd. Ik houd heel veel van u allen.

„Ik dank u voor de wijze waarop u mij onderwees en voor uw liefde die u op vele manieren toonde. Dank u dat u mij op goede paden leidde, door het mij te tonen in plaats van mij te dwingen. Ik ben u dankbaar voor uw prachtige getuigenissen en voor de leiding en liefde waarmee u mij hebt geholpen de mijne te krijgen. Ik weet dat het evangelie waar is. Een paar ervaringen hier hebben mijn getuigenis versterkt. Ik bid dat ik zal leven zoals u van mij verwacht en met Gods hulp zal ik dat.

„Nogmaals bedankt, paps en mams.

„Uw liefhebbende zoon David."'

Welk mooier bewijs zou een jongen aan zijn ouders kunnen geven dan dit geschenk van dankbaarheid?

Ik hoop dat u behalve dit geschenk van dankbaarheid voor uw ouders, hetzelfde geschenk zult delen met anderen die u liefhebt — uw broers en zusters, uw verwanten, uw vrienden, degenen met wie u omgaat en samenwerkt. Zij kunnen er baat bij hebben als u uzelf geeft en ze helpt de waarheid te zien en de valkuilen van het leven te vermijden. Misschien bent u degenen die een vonk kan doen ontbranden in het leven van anderen en ze aldus in staat stelt hun mogelijkheden te zien in plaats van hun problemen die hen dag aan dag omringen.

„Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan." (Mt. 25:40.)

Een profeet viert kerstmis

In 1805, twee dagen voor kerstmis, is Joseph Smith Jr in Sharon, Vermont, geboren als zoon van Joseph en Lucy Mack Smith. Hij was de derde zoon van een liefdevol en trouw gezin. Ondanks de moeilijkheden en wat verdriet genoten zij ervan bij elkaar te zijn en hadden zij vele prettige belevenissen.

Toen Joseph getrouwd was en zelf een huis had, strekte zijn liefde zich niet alleen uit naar zijn familie, maar naar iedereen. Hij leefde altijd voor anderen en zei op een keer: „Vriendschap is een van de grootste beginselen van het ‚Mormonisme‘.”

De profeet Joseph hield van zijn vrienden en vond het prettig als ze bij hem thuis waren. In zijn dagboek vermeldt hij een bijzonder blij kerstfeest in 1843:

„Vannacht, ongeveer één uur, werd ik wakker gemaakt door een Engelse

zuster, Lettice Rushton, . . . ze was vergezeld van drie zonen en hun vrouwen, en haar twee dochters met hun mannen en verscheidene van haar burens. Ze zongen „Mortals, awake! with angels join.” (enz.) (Stervelingen ontwaak, sluit u aan bij de engelen.) Er ging een rilling van genoegen door mijn ziel. Mijn gehele gezin en al de burens stonden op om naar de serenade te luisteren en ik voelde dat ik mijn Hemelse Vader moest danken voor hun bezoek en zegende ze in de naam des Heren. Ze gingen ook naar mijn broer Hyrum, die wakker werd gemaakt.

„Om twee uur (‘s middags) zaten er ongeveer vijftig echtparen aan mijn tafel.

„Een groot aantal gasten soupeerde in mijn huis en bracht de avond op zeer vrolijke en prettige wijze door met muziek en dans (enz.).

Deze december is het 126 jaar geleden dat de eerste zondagsschoolvergadering in de vallei van het Grote Zoutmeer werd gehouden op 9 december 1849. Sinds die blijde sabbatmorgen, toen bijna dertig jongens en meisjes bijeen waren in het huis van Richard Ballantyne voor de zondagsschool, hebben vele duizenden heiligen der laatste dagen over de gehele wereld veel van hun zondagsschoolleraren geleerd over het evangelie en de liefde die Jezus Christus voor ons allen heeft.

Zondagsschool in de Rocky Mountains

Een hagelstorm had de eerste tarweoogst van Richard Ballantyne in de vallei van het Zoutmeer plat geslagen. Er waren slechts een paar waardevolle stengels blijven staan die in de herfst konden worden geoogst. Hij, zijn vrouw Huldah en hun baby waren te laat in het jaar ervoor aangekomen om nog iets te zaaien en te oogsten, dus rekenden ze op de tarweoogst van dit jaar om hen door de winter te helpen.

Te midden van zijn ontmoediging had Richard een ongewoon gevoel. Zijn gedachten gingen terug naar zijn vaderland, Schotland, waar hij zich tot de kerk had bekeerd. Hij dacht aan de vuile, ruwe kinderen die zondags in de straten van het kleine dorp Fawns speelden. Richard had daar een kleine zondagsschool georganiseerd voor deze jongens en meisjes en had ze over Jezus geleerd.

In dit nieuwe en verlaten land dat zo moeilijk te temmen was, dacht Richard aan de kinderen van de pioniers. Hij hield van het evangelie en hij onderwees jongens en meisjes graag. Richard Ballantyne drukte zijn gevoelens zelf op deze wijze uit:

„Ik vond dat het evangelie voor mij te diepbaar was om het aan de kinderen te onthouden; zij behoorden het voorrecht te hebben dat iemand hen het evangelie leerde. Dat was het

hoofddoel: ze het evangelie onderwijzen.”

Richard vertelde zijn bisschop dat hij graag een zondagsschool wilde beginnen. De bisschop en de algemene autoriteiten van de kerk moedigden hem allen aan bij zijn plannen. Hij laadde alles dat hij bezat op twee wagens. Richard en zijn gezin verhuisden uit het oude fort naar een bouwterrein, één blok ten westen en drie blokken ten zuiden van de plek waar de Salt Lake tempel zou worden gebouwd. Ze bouwden een enkele kamer die als „zomerkeuken zou worden gebruikt en woonden in een overdekte wagen. Hun andere wagen werd gebruikt als opslagplaats.

Alle tijd die hij niet gebruikte om in de behoeften van voedsel en kleding voor zijn gezin te voorzien, werkte Richard aan de verbetering van zijn kleine eenkamer-woning die als vergadergebouw moest worden gebruikt. Hij ging naar de Millcreek Canyon, hakte bomen om en sleepte de blokken naar een zaagmolen waar er planken van werden gezaagd. Uit een steengroeve in Red Butte Canyon haalde hij zandsteen voor de fundering en vensterbanken. Ongebakken stenen voor de muren werden verkregen van de steenfabriek ten westen van de stad.

De kamer voor de zondagsschool was 20 voet lang en 18 voet breed en had

gepleisterde muren aan de binnenkant en muren van ongebakken stenen aan de buitenkant, een vloer van planken en een dak van blokken en planken dat bedekt was met een dikke laag modder. Het vertrek kreeg licht door twee ramen aan de voorkant en een raam en deur aan de zuidzijde. Ze werd verwarmd door een grote vuurhaard, en de banken waren gemaakt van vlakke planken.

Zuster Ballantyne koos de muziek voor de zondagsschool, deed voorstellen aangaande de lessen en hielp mee het vertrek gezellig en vriendelijk te maken.

Richard plantte buiten kroeten bomen voor schaduw en mooie struiken en klimplanten. Hij maakte ook een schutting rond het huis. Toen de winter kwam was het huis voltooid en de gebaarde Schot nodigde de kinderen in zijn omgeving uit in zijn nieuwe huis voor de zondagsschool. Zondagmorgen, 9 december 1849, om acht uur, stampten ongeveer 30 kinderen tussen de acht en dertien jaar de sneeuw van hun schoenen en kroelden de school binnen, waar ze werden begroet door een warm vuur en Richard Ballantyne. Met stralende ogen riep hij de klas tot orde. Na het zingen van een gezang, deed hij een oprecht gebed en wijdde de kamer in om de kinderen het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen.

Het Tyroolse lied

Het kerkorgel was stuk! Over een paar dagen zou het kerstmis zijn en iedereen vroeg zich af wat er in de plaats zou komen van het orgel zodat er muziek zou zijn voor de dienst op kerstavond.

Het kleine Oostenrijkse dorp Oberndorf lag diep onder de sneeuw. De wintersterren schenen helder in de koude avond toen vader Joseph Mohr door de sneeuw ploeterde om de vrouw van een houthakker te bezoeken die een kindje had gekregen. Het was al laat toen hij het huis bereikte. In het licht van het vuur zag hij hoe de moeder zich over haar kleine tere kindje boog. Ze deed de jonge priester denken aan Maria en haar Kindje dat geboren was in een stal in Bethlehem.

Hij liep door de stille winterse pracht van het bos terug naar het dorp. Er begonnen in het hoofd van vader Mohr woorden te zingen: „Stille nacht, heilige nacht . . .” Zelfs nadat hij thuis was gekomen bleven de woorden door zijn gedachten gaan. Het was al bijna dag toen hij ze bij elkaar had gebracht, had opgeschreven, en naar bed ging.

De volgende morgen vroeg besloot hij dat de woorden op muziek moesten worden gezet. Zijn beste vriend was Franz Gruber, die op school les gaf en het orgel in de kerk bespeelde. Dus haastte hij zich met zijn gedicht naar het

huis van Gruber. Franz schreef een tweestemmige melodie voor de woorden van zijn vriend die begeleid kon worden op een gitaar.

In de kerkdienst, die kerstavond van 1818, in het besneeuwde Oberndorf, speelde Franz op de gitaar en hij en vader Mohr zongen voor de eerste keer „Stille nacht”, het kerstlied dat alle kinderen, overal, liefhebben.

In het begin was het bekend als „Het Tyroolse lied”. Het werd de wereld ingebracht door vier kinderen — twee zusjes en twee broers — die eens naar Leipzig gingen. Ze zongen het zo mooi dat de muziekleider van het koninkrijk Saksen ze vroeg het lied op een concert te zingen.

In 1850 zong het keizerlijke kerkkoor het lied voor koning Frederik Wilhelm IV, die er zo verrukt van was dat hij de schrijver en componist persoonlijk wilde ontmoeten. Vader Mohr was inmiddels gestorven maar Franz Gruber werd geëerd voor zijn muziek. Zijn gitaar bevindt zich nu in het Gemeente museum in Hallbein.

In deze kersttijd, honderdvijftig jaar later, zullen de kinderen overal weer het mooie lied „Stille nacht” zingen dat twee vrienden in Oberndorf, in Oostenrijk, aan de wereld gaven en dat een ieder herinnert aan het kindeke te Bethlehem.

Kerstboodschap aan de kinderen van de kerk in de gehele wereld

Van het Eerste Presidium

De kersttijd is een van de fijnste tijden van het jaar. Hij is vervuld van blijde herinneringen aan vorige feestdagen en van opwinding over de plannen voor het vieren van weer een kerstfeest met familie en vrienden.

Onze harten worden milder voor elkaar en het schijnt gemakkelijker elkaar iets pijnlijks of een onvriendelijkheid te vergeven als wij denken aan het tedere en tijdloze verhaal van de geboorte van het Kindeke Jezus in een stal te Bethlehem, bijna 2000 jaar geleden.

Diezelfde Jezus, wiens geboorte wij met de kerstdagen gedenken, is nu en voor altijd Je Vriend, en Hij is dezelfde Jezus wiens liefde voor jou nooit verandert. Hij houdt van alle kinderen, en heeft hun hoop, hun geloof, hun opgewektheid, en hun heldere en vrolijke geesten nodig om mee te helpen de weg te verlichten voor degenen wier leven door verdriet wordt verduisterd.

Soms is het gemakkelijker meer te denken aan het ontvangen van geschenken dan aan ze geven. Natuurlijk is het meest blijde en heerlijke van alle geschenken dat Jezus Zijn leven gewillig gaf, zodat alle mensen, overal — vroeger, nu, en in de toekomst — de kans zouden hebben eens weer bij onze Hemelse Vader te wonen.

Als kerstmis en de spanning van die blijde dagen voorbij zijn, en als de opwinding over het speelgoed en de spel-

tes heeft opgehouden, denk dan aan de vreugde zullen blijven geven aan degenen — geschenken die alleen jij kunt geven. Je Vader heeft het voorbeeld gegeven van geschenken „Want also lief heeft God de wereld dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft” (1 Jo 3:16.)

Een van de mooiste geschenken die je kunt geven, is gehoorzaamheid. De blijdschap hebben wanneer je het goede doet en waarvoor de volle raad opvolgt, is een geschenk van de Vader die mee kan worden vergeleken.

Eer je ouders door goed te leven en door je van ze houdt en ze waardeert, dat zijn geschenken die eeuwig duren. Voor je aardse moeder en vader, en hemelse ouders ben jij de grootste schat. Het is je bezorgdheid voor jou eindigen nooit.

Jongens en meisjes, overal, wij geven jullie de zegen en de kerstswens dat jullie gelukkig en vrolijk jezelf aan anderen de geven. Dan zul je weten dat het je om te geven dan te ontvangen.

Wij bidden dat je het gehele jaar goedhe wilt doen. Dit zou waarlijk een geschenk van liefde van onze Hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus zijn. En tot slot, voor jullie allen een Vrolijk Kerstfeest!

Boodschap aan de kinderen van de kerk in de gehele wereld

Van het Eerste Presidium

een van de fijnste tijden van het jaar. Hij is blijde herinneringen aan vorige feestdagen en gij over de plannen voor het vieren van weer met familie en vrienden.

worden milder voor elkaar en het schijnt gemakkelijker iets pijnlijks of een onvriendelijkheid als wij denken aan het tedere en tijdloze geboorte van het Kindeke Jezus in een stal, bijna 2000 jaar geleden.

Jezus, wiens geboorte wij met de kerstdagen nu en voor altijd je Vriend, en Hij is dezelfde liefde voor jou nooit verandert. Hij houdt van ons en heeft hun hoop, hun geloof, hun opgevoelde hieldere en vrolijke geesten nodig om ons op de weg te verlichten voor degenen wier verdriet wordt verduisterd.

gemakkelijker meer te denken aan het ontgeschenken dan aan ze geven. Natuurlijk is het een heerlijke van alle geschenken dat Jezus ons vrillig gaf, zodat alle mensen, overal — vrouwen de toekomst — de kans zouden hebben om onze Hemelse Vader te wonen.

en de spanning van die blijde dagen voorbij op opwindung over het speelgoed en de spel-

tjes heeft opgehouden, denk dan aan de geschenken die vreugde zullen blijven geven aan degenen die van je houden — geschenken die alleen jij kunt geven. Onze Hemelse Vader heeft het voorbeeld gegeven van dergelijke geschenken „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft . . .” (Johannes 3:16.)

Een van de mooiste geschenken die je je ouders kunt geven, is gehoorzaamheid. De blijdschap die je ouders hebben wanneer je het goede doet en wanneer je hun liefdevolle raad opvolgt, is een geschenk van jou dat nergens mee kan worden vergeleken.

Eer je ouders door goed te leven en door ze te tonen dat je van ze houdt en ze waardeert, dat zijn geschenken die eeuwig duren. Voor je aardse moeder en vader en voor je hemelse ouders ben jij de grootste schat. Hun liefde en bezorgdheid voor jou eindigen nooit.

Jongens en meisjes, overal, wij geven jullie onze oprechte zegen en de kerstwens dat jullie gelukkig moogt zijn door jezelf aan anderen te geven. Dan zul je weten dat het zaliger is om te geven dan te ontvangen.

Wij bidden dat je het gehele jaar goedheid zult uitstralen. Dit zou waarlijk een geschenk van liefde zijn voor onze Hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus.

En tot slot, voor jullie allen een Vrolijk Kerstfeest!

De nacht, dat de wereld stilstond

DOOR DOROTHY LEON

Hoewel dit verhaal niet echt gebeurd is, zou het lang geleden in Bethlehem gebeurd kunnen zijn.

Vele jaren geleden woonde in de stad Bethlehem een jongen die Joël heette. Joël was verdrietig want hij was maar een arme staljongen. Hij wenste dikwijls dat zijn vader een rijke herbergier was zoals Pontius, of een rijke koopman, of nog beter, een koning.

„Ik wou dat ik iets belangrijkers kon doen dan alleen maar paarden voer en water geven en andere klusjes die staljongens doen”, zei Joël op een dag tegen zijn moeder.

„Elk werk is belangrijk”, zei de moeder van Joël. „Eens zul je het ware geheim van belangrijkheid leren kennen.”

Die avond had Joël zijn werk in de herberg afgemaakt, hij ging naar buiten en stond op een grote rots. Van daar

kon hij de lange karavanen en reizigers zien die uit alle delen van Judea kwamen. Joël wist dat ze op weg waren naar Bethlehem om hun belasting te betalen, dat had de keizer bevolen.

Gisteren had hij Pontius, de herbergier, nog over deze reizigers horen spreken. „Velen zullen hier stoppen”, zei Pontius en wreef zijn handen. „Ze zullen hier allemaal veel zaken doen.”

Van de hoge top van de grote rots kon Joël de ezels, geiten en ossen zien die voortsjokten langs de steenachtige weg. Hij zag de kamelen draven, hun lange sierlijke benen schopten het stof van de weg op. Weldra was de binnenplaats van de herberg gevuld met luid sprekende mannen, blattende schapen en balkende ezels.

Toen de laatste zonnestraal langzaam wegzank achter de heuvels van Judea, blies een koude wind langs het gezicht van Joël. Hij huiverde en sprong van het stuk rots af. Toen rende hij naar zijn vrienden en ging bij hen zitten rond het vuur op de binnenplaats bij de stal.

Onderweg zag Joël twee vermoeide reizigers die de poort van de herberg ingingen. Een grote man leidde een ezel waar een jonge vrouw op zat. Ze zagen er erg vermoeid en verdrietig uit.

Joël keek naar de man en de vrouw en bemerkte dat hun kleren stoffig waren. Hun waterzakken hingen leeg aan de knop van het zadelpak op de ezel lag.

„Ze moeten van ver zijn gekomen”, zei Joël tegen zichzelf terwijl hij naar het paar toeliep.

„We konden geen plaats krijgen in de herberg”, zei de man. „Ons werd gezegd dat wij beschutting konden vinden in een stal langs een achterweg waar dieren worden ondergebracht.”

„Ik zal u naar een toebrengen”, zei Joël. „Het is maar een klein eindje hier vandaan.”

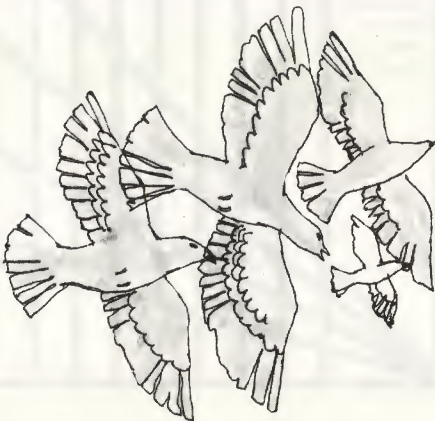

De vrouw keek naar Joël en glimlachte vriendelijk. Terwijl ze naar de stal liepen vernam Joël dat de man Jozef heette. Hij was een timmerman uit Nazareth die met zijn vrouw Maria naar Bethlehem was gekomen, de stad van hun voorouders, om belasting te betalen. Maria zou spoedig een kindje krijgen, ze was moe en had rust nodig. Joël leidde het vermoeide paar naar de stal. De ingang was laag — zelfs Joël moest bukken om binnen te komen. Binnenin was een klein vertrek, maar het was schoon en warm.

„Als u wilt zal ik uw zak met water vullen”, zei Joël tegen Jozef.

„Wij danken je, Joël. Je hebt ons fijn geholpen”, zei Jozef. „We zullen je vriendelijke hulp altijd onthouden.”

Joël pakte de waterzakken en vulde ze met schoon water uit een dichtbijzijnde bron. Hij keek toe toen Jozef Maria liet drinken. Toen ging Jozef naar buiten en pakte een aarden schotel uit de zak die aan het zadel was vastgebonden en deed er water in voor de ezel.

Plotseling riep Maria vanuit de stal en Jozef haastte zich naar binnen.

Joël keek om zich heen. Alles was plotseling stil. Nergens klonk geluid of een beweging. Zelfs de ezel was stil. Een stukje verder bogen de schapen zich naar het gras maar graasden niet. Er werd geen woord gesproken. Alle bewegingen in de stad leken plotseling verstomd.

Joël hief zijn ogen op naar de hemel, hij dacht dat hij ver boven zich een lieflijk koor hoorde zingen.

Op hetzelfde moment hoorde Joël een baby huilen. De schapen begonnen te blaten. De krekels tsjirpten. De mensen spraken weer. Alles wat enkele ogenblikken geleden stil was blijven staan, begon weer te bewegen.

Joël rende naar huis. Nu wist hij wat zijn moeder bedoelde met het geheim van belangrijkheid. Dat was anderen helpen! Hij wist ook dat hij die nacht iets had meegemaakt dat heel bijzonder en belangrijk was.

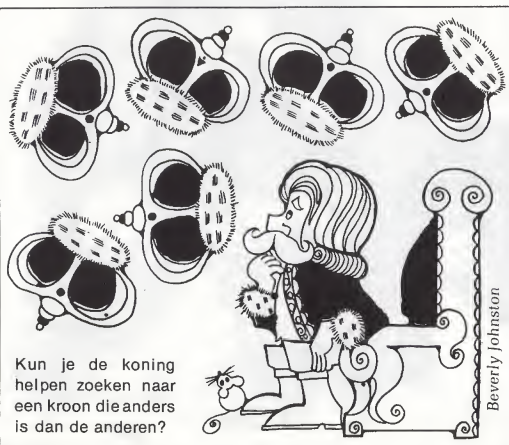

Voor de grap

Maak een diamant

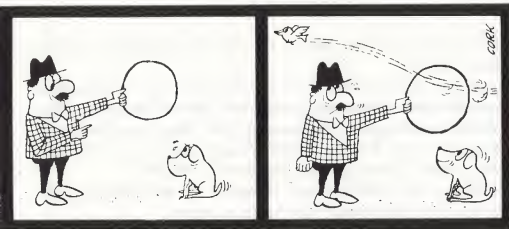
DOOR
HELEN R. SATTLER

Neem de zeven met letters aangegeven driehoeken op een stuk papier over en knip ze uit. Leg ze zodanig dat ze een diamant vormen.

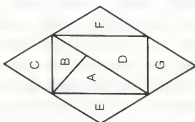

Kun je de koning helpen zoeken naar een kroon die anders is dan de anderen?

Beverly Johnston

Maak een diamant

Hoeveel afzonderlijke driehoeken tel je in deze figuur?

Richard Latta

MORMMOONS DAGBOEK

De twaalf kerstgeschenken

DOOR JOYCE BACKSTROM

Het is niet de bedoeling dat eenzaamheid en kerstmis hand in hand gaan. Toch was kerstmis een eenzame tijd voor Elizabeth Blumberg, een Hongaarse, die zich twintig jaar geleden tot de kerk had bekeerd. Het was niet altijd zo geweest. Ze had een gezin groot gebracht en ze had het plezier van traditionele kerstmissen gekend, zowel in Boedapest als in Canada. Maar nu was ze eenzaam. De mensen wilden niet onvriendelijk zijn, dat wist ze, maar met kerstmis had iedereen het te druk.

Zuster Blumberg aanvaarde de situatie gelaten, zoals ze al het andere aanvaardde — dingen die ze betreunde maar niet kon veranderen, ouderdom, gedeeltelijke doofheid, slechte ogen, weduwe zijn, beperkte kennis van de Engelse taal en het feit dat ze over haar liefde voor het evangelie niet kon praten met haar dochter en haar gezin waar ze woonde daar deze geen lid waren.

Kerstmis 1973 naderde op dezelfde wijze als altijd. Op 14 december werd er echter op haar deur geklopt, er stond een leuk pak op de stoep en er was een kaart bij met de woorden: „Raad eens wat zuster Blumberg op de eerste kerstdag zag? Een pot met een plant, dat mag. Van een onbekende vriendin.”

Deze kerstdagen zouden de meest gedenkwaardige van haar leven worden. Iemand gaf om haar.

De volgende dag werd er weer geklopt, weer een geschenk met een kaart, weer getekend „Een onbekende vriendin”.

Dit keer zaten er twee kerstkandelaars in. Iemand nam er de tijd voor om aan een eenzame zuster iets te denken te geven en naar uit te zien — niet slechts een keer, maar die tijd 12 keer.

De geschenken waren prachtig; vier versieringen voor de boom, vijf bloemen, zes kerstmannen van zeep, zeven koekjes, acht zuurstokken, en zo voort. Ten slotte werd op kerstmorgen een rode vilten kous gevuld met 12 kleine cadeautjes op de waranda achtergelaten. Deze keer was zuster Blumberg vlug genoeg om een glimp op te vangen van een meisje dat in een auto sprong.

Verscheidene weken later ontdekte zuster Blumberg bij toeval dat haar onbekende vriendinnen een klas jonge vrouwen was. Wat hield ze van die aardige meisjes! Ze bewaart de kaarten als schatten en lacht verheugd als ze aan elk attente geschenk denkt. Twaalf onbekende vriendinnen namen er de tijd voor om met kerstmis iets voor iemand te doen.

Joyce C. Backstrom, huisvrouw, is huisbezoekzuster in de Edmonton Sixth Ward en leidster van de cursus gezinsverzorging van de Zustershulpvereniging van de ring Edmonton Alberta.

Kerstmis en roereieren

DOOR GARY J. COLEMAN

Het liep tegen kerstmis en het was duidelijk dat Jerry en ik in de vakantie zouden moeten werken, want anders zouden wij het volgende half jaar niet naar school kunnen gaan. We besloten dus een week extra te blijven werken en aan het eind van de vakantie naar huis te gaan. Ik vroeg Jerry of hij tijdelijk in mijn kamer wilde komen wonen daar het tehuis, waar hij was, sloot en mijn kamergenoten naar huis gingen. Toen wij onze plannen maakten, bleef ik hopen dat er zich een gelegenheid zou voordoen om het evangelie aan hem te verkondigen.

Een paar weken geleden, twee dagen na mijn doop in De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen had ik Jerry bij de campus gesproken. Al mijn familieleden keurden het af dat ik deze stap wilde nemen.

„Heb je het doorgezekt?“ vroeg hij.

„Ja,“ antwoordde ik. „Ik heb geen spijt van wat ik heb gedaan.“

Hij keek me aan en verbaasde mij met zijn opmerking: „Je bent mijn oudste broer. Ik weet dat je het niet gedaan zou hebben als je niet wist dat het goed was.“

Een gevoel van opluchting kwam over mij. Hij heeft mij niet verworpen, hij heeft nog respect voor me, dacht ik.

Gedurende de maanden dat ik het evangelie onderzocht, had ik geworsteld met de vraag „Welke kerk is waar?“ Als oudste zoon van ons nauw verbonden gezin, was ik me goed bewust van de rol die ik speelde bij de opvoeding van mijn jongere broers en zusters. Ik moest er zeker van zijn, absoluut zeker, dat ik het goede deed. De uren, dagen en maanden van verwarring toen ik het antwoord zocht, liggen nog vers in mijn geheugen. Ten slotte kwam het antwoord op een winterse morgen, op een lieflijke, vreedige wijze, zoals de Here het geeft.

Ik wilde nu Jerry alles over het evangelie vertellen. Maar mijn plannen stuitten op moeilijkheden. Hij werkte in een nachtploeg en ik in een dagploeg! We zouden alleen samen zijn bij het ontbijt en het avondeten.

Wat werden dat een heerlijke uren! We bespraken elke dag verschillende vragen die betrekking hadden op ons geloof en na enige aarzeling — en tot mijn vreugde — kreeg Jerry honger naar de waarheid.

Die kerstavakantie werd een van de meest bevredigende van mijn leven. Het was een tijd van geven en nemen die ik nooit zal vergeten. Bijna elk uur dat we niet slapen spraken we aan de kleine keukentafel over het evangelie. Onze maaltijden waren bijna identiek in vergelijking met ons geestelijk feest.

Later, toen wij naar huis gingen, voelde ik voor ieder familielid meer waardering en was ik me bewust van mijn verantwoordelijkheid om het evangelie met ze te delen.

Jerry is in maart gedoopt. Wat een heerlijke dag! Nu had ik een familielid die net zo dacht over het evangelie als ik! We waren samen vreugde en bespraken onze hoop en bezorgdheid voor onze broers en zusters. In de loop der jaren is onze band sterker geworden en wij hebben sindsdien de kans gehad de familiekring in het evangelie te vergroten door onze zuster en haar man te dopen en door

tempelwerk te doen voor onze overleden bloedverwanten. Als ik terug denk aan die kersttijd, vele jaren geleden, besef ik dat het evangelie met anderen delen het kostbaarste geschenk is dat wij kunnen geven.

Gary J. Coleman is directeur van de Spokane Academie en is tweede raadgever in het presidium van de ring Spokane Washington East.

Een licht in de duisternis

De wegen van de wereld, ook al worden ze steeds verdorven, worden meer en meer gezien als het normale levenspatroon, als aanvaardbaar gedrag.

Geen wonder dat het evangelie op een heldere lichtstraal lijkt in de duisternis. En zo moet het ook altijd zijn voor de ware volgelingen van Christus.

Het evangelie is licht. Het verdrijft inderdaad de duisternis en is waarlijk een baken dat ons de weg wijst in deze afschrikwekkende tijden.

Maar ook de afzonderlijke heilige der laatste dagen is een lichtstraal, want door zijn rechtvaardige gedrag wordt hij een baken voor zijn medemensen.

Zoals ouderling Neal A. Maxwell echter zeer terecht stelde: „Een licht te zijn is belangrijker dan ooit in donkere tijden,“ en stellig leven wij nu in een duistere dag van verdorvenheid.

„Daarom,“ zei ouderling Maxwell, „moeten wij in deze donkere uren persoonlijk ons licht brandende houden. Het grootste gevaar dreigt wanneer er zo weinig licht is, dat de duisternis normaal lijkt. De leden van de kerk kunnen toonbeelden zijn, een gloed van goedheid als de midernachtzon, die nooit ondergaat.“

Terwijl hij bleektoonde hoe noodzakelijk het is ons licht helder te houden door steeds getrouw aan de Here te zijn, voegde hij eraan toe:

„Wij moeten echter goed bedenken dat het voor de Satan geenszins nodig is om ons licht te doven, als hij het maar flauw kan houden.“

En hoe doet hij dat? Door ons ertoe over te halen halfslachtig te zijn in het onderhouden van de geboden; door ons te overtuigen dat wij gerust hiermee een beetje en daarmee een beetje kunnen zondigen, en dan toch nog verhoging kunnen ontvangen.

Wanneer wij wegblijven van onze vergaderingen, verflauwt ons licht. Wanneer wij onze tienden en andere gaven achterhouden, verflauwt ons licht. Wanneer wij het woord van wijsheid niet houden, verflauwt ons licht. En wanneer wij ons overgeven aan onreine praktijken op seksueel gebied, zijn wij er na aan toe ons licht helemaal te doven.

Het licht van Christus wordt ons vrijelijk gegeven als wij het willen aanvaarden; maar als wij het de rug toekeren, dan blijven wij achter in de diepste duisternis!

Hoe essentieel zijn dus de woorden van de profeet Mormon:

„Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.” (Moroni 7:17.)

En verder lezen wij in Mosiah: „Indien Mijn volk onreinheid zal zaaien, dan zal het de afval ervan maaien in de werelwind.” (Mosiah 7:30.)

(Uit *Church News* van 23 augustus 1975.)

(vervolg van blz. 10)

andere kinderen heeft gekregen. (Zie Lukas 2:7.) Een meer aannemelijke reden om te geloven dat dit kinderen van Maria waren, is dat de eerstgeboren zoon van Jozef van zijn eerste vrouw erfgenaam van de Davidische troon in plaats van Jezus Christus zou zijn geweest.

Het kan zijn dat Maria een aantal jaren weduwe is geweest. De laatste keer dat Jozef werd genoemd was bij het pascha in Jeruzalem toen Jezus 12 jaar was. Bij de bruiloft te Kana, toen Jezus ongeveer 30 was, wordt duidelijk vermeld dat Maria en Jezus aanwezig waren, Jozef wordt echter niet genoemd. (Zie Joh. 2:1-10.) Ten slotte wordt gezegd dat ten tijde van de kruisiging Maria aan de voet van het kruis stond *met andere vrouwen*, ook hier wordt Jozef niet genoemd. Op dat moment draagt Jezus de zorg voor Zijn moeder over aan Zijn geliefde discipel Johannes. (Zie Joh. 19:25-27.) Het verslag van deze gebeurtenissen doet veronderstellen dat Maria weduwe is geworden nadat Jezus 12 jaar was en voordat Hij Zijn zending begon. (Zie ook Mt. 12:46.)

Een apocriefe bron vertelt zeer dramatisch over de dood van Jozef en van Maria en Jezus die deze gebeurtenissen bespreken.

De mogelijkheid dat Maria weduwe was geworden met een gezin met kinderen, alle jonger dan Jezus, is aangrijpend. Als deze veronderstelling juist is, kan het zijn dat Jezus geconfronteerd werd met de taak op jonge leeftijd te zorgen voor Zijn moeder die weduwe was en voor verscheidene jongere broers en zusters. Dit geeft grote betekenis aan de verzen in de Schriften die zeggen dat de Here zeer begaan was met de weduwe en een Vader is voor de wezen. (Zie Ps. 68:6; vergelijk met Jakobus 1:27.)

Wij aanbidden Maria niet, doch wij achten haar zeer hoog. Zij behoort tot de meest waardige en edele vrouwen — de meest bevoorrechte van alle moeders. Hoewel Maria niet typerend is, is zij voor alle moeders een voorbeeld.

Als wij luisteren kunnen wij de echo van de woorden van de engel nog horen: „Wees gegroet, gij begenadigde; . . . gij zijt gezegend onder de vrouwen.” (Lukas 1:28.) Wij horen dan eveneens de uitroep van Maria zelf: „. . . Mijn ziel maakt groot den Heere; En mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.

„Omdat Hij de nederigheid Zijner dienstmaagd heeft aangezien . . . van nu aan zullen mij zalig spreken al de geslachten.” (Lukas 1:46-48.)

Agnes van der Elst op zending

Agnes is overgeplaatst van het Zendingsgebied Amsterdam Nederland naar het Zendingsgebied Antwerpen België. Zij schrijft de lezers van *De Ster*:
Geliefde broeders en zusters,

Werkelijk, het is een voorrecht om dit werk te verrichten. Je voelt het heel sterk als je zelf de kans hebt om het te verrichten. Het is het belangrijkste werk op aarde. Satan weet het ook en probeert op alle manieren om dit werk tegen te houden. Het is aan de mensen, wie zij willen volgen, de Heiland of de satan. Als dus gevraagd wordt zendingswerk te verrichten, pak dat dan met beide handen aan. Wij allen kunnen daarmee werkzaam zijn in de wijngaard des Heren. Het is Zijn werk, Zijn tijd die wij gebruiken. Ik kan tot u getuigen, dat Hij u zal leiden en behouden en zegenen bij dit werk.

Alle ervaringen die ik opdoe met mijn verschillende collega's, met de mensen die ik ontmoet, helpen om te groeien in het evangelie en vooruitgang te maken. Het geeft mij steeds meer het gevoel dat God dichtbij is. Hij wil dat al Zijn kinderen bij Hem terugkomen. Wij kennen het plan. Dit is Zijn plan. Wij willen doen wat nodig is om het te doen slagen. Werk mee aan dit welslagen, broeders en zusters. Zonder uw hulp gaat het niet.

De een gaat op full-time zending, de ander wordt op districtszending geroepen, weer een ander wordt gevraagd een onderzoeker op te vangen.

Denk aan Leer en Verbonden 18 vers 10, waar staat dat de waarde van zielen groot is in de ogen van God. Nu ik dit werk doe, weet ik en kan ik tot u getuigen, dat het echt zo is.

Broeders en zusters, moge God u wegen geven om mensen het evangelie te brengen. Hij zal u leiden, zodat u Zijn werk doen kunt. Mijn gedachten zijn bij u.

Agnes W. van der Elst
Zendingsgebied Antwerpen België
Provinciestraat 92
B 2000 Antwerpen
België

Dr. Robert J. Matthews is assistent-professor in oude geschriften op de Brigham Young universiteit en dient in de kerk in het Coördinatiecomité voor de volwassenen.

Zuster Petra G. de Hernandez is weduwe en woont in de ring Monterrey Mexico. Drie van haar vier kinderen hebben zendingswerk gedaan. Zij vertelt hier hoe zij zich voelt als

De moeder van zendingen

Ik ben een moeder die door de Here is gezegend met vier kinderen, Floralba, Rosa Elida, Juan Sergio en Delia Palmira. Negentien jaar geleden is mijn man bij een auto-ongeluk omgekomen. In die tijd heb ik de behoefte gevoeld om God te vinden, zodat Hij mij met mijn gezin kon helpen. Mijn jongste dochter was elf maanden oud. Op een avond dat ik erg gedeprimeerd was en alleen met de kinderen, bad ik tot de Here alsof ik met een ander mens sprak. Ik vroeg Hem of Hij mij wilde laten zien welke weg ik moest inslaan. Ik vertelde Hem dat ik wist dat Hij bestond, maar dat ik niet wist waar. Ik vroeg Hem of Hij wilde laten zien hoe of waar ik Hem kon vinden. Ik deed het met zoveel geloof en verlangen, omdat ik de waarheid wilde vinden, dat ik dat gebed nooit zal vergeten.

Ik heb niet lang op het antwoord op mijn gebed hoeven wachten. Op een morgen klopte twee jonge zendingen op mijn deur en zeiden dat ze van de mormoonse kerk waren, ze hadden een heel belangrijke boodschap voor mij. Ik had van de Mormonen gehoord, maar ik had er totaal geen belangstelling voor gehad. Ik liet ze binnenkomen en zij gaven de eerste les. Terwijl ik de eerste les kreeg, voelde ik dat wat ze zeiden waar was. Na de tweede les voelde ik dat alles wat zij zeiden werkelijk waar was en ik vertelde ze dat ik met mijn gezin gedoopt wilde worden. Ze vertelden me dat ik na de laatste les gedoopt kon worden, en dat is gebeurd. We zijn in Monterrey in de Roma kapel gedoopt. Op het moment behoren wij tot de ring Monterrey.

Sinds de dag dat wij het evangelie hebben aangenomen is ons leven geheel veranderd. Ik was er nu zeker van dat God onze gebeden hoort. Ik werd direct voor een taak geroepen als tweede raadgeefster in het jeugdwerk van de zending en later als presidente van deze organisatie. In die tijd was mijn oudste dochter de enige die werkte en met grote moeite konden wij naar de tempel in Arizona gaan om te worden verzegeld. Later is ze naar de Verenigde Staten verhuisd en voor diezelfde betrekking is ze daarna naar Engeland verhuisd.

Kort na haar aankomst in Engeland ontving ze een oproep van haar bisschop voor een full-time zending. Ze wist dat wij haar nodig hadden en ze schreef naar mij en vroeg hoe ik er over dacht. Terwijl ik haar brief las kwam er slechts een tekst in mijn gedachte, die in I Nefhi 3:7, waarin staat dat de Here Zijn kinderen nooit iets beveelt zonder eerst de weg voor ze te bereiden om te kunnen gehoorzamen. Toen ik haar brief gelezen had, schreef ik haar direct terug dat ze tegen de bisschop moest zeggen dat ze gereed was om op zending te gaan en dat ze zich geen zorgen moest maken. De Here wist wat Hij met ons deed.

Ze werd naar de Andes Zending gezonden. In die tijd bestond deze uit de landen Peru, Chili en Ecuador. Toen ze in Lima, Peru, was, had de grote aardbeving plaats die de stad deed schudden en veel doden en verwoesting veroorzaakte. Er gebeurde echter absoluut niets met haar of haar collega, hoewel ze op dat moment in een taxi reden en ze de verschrikte mensen op straat konden zien, huilend en schreeuwend. Het was een machtige ervaring voor haar om te zien hoe de Here degenen, die Hem dienen, beschermt.

Haar gehele zendingstijd heeft ze met geheel haar hart, ziel, verstand en kracht gediend. Na haar zending is ze naar de Verenigde Staten teruggegaan en de Here heeft haar gezegend met een goede levensgezel waar ze mee in de tempel is getrouwd.

Gedurende de tijd dat mijn dochter Floralba op zending was, zegende de Here ons met alles wat wij nodig hadden en heeft het ons aan niets ontbroken.

Later is mijn zoon Juan Sergio geroepen als full-time zending. Het was een moeilijke opdracht voor hem omdat hij nog maar twee jaar hoefde te studeren voor hij klaar was met zijn opleiding als werktuigkundig ingenieur en de oproep van de kerk was precies voor twee jaar. Ik herinnerde hem eraan dat hij niet vergeten moest dat hij het Melchizedekse priester-schap had en in de tempel verbonden met de Here had gesloten, want een jaar daarvoor had hij in de Arizona tempel zijn endowment ontvangen.

Nu riep de Here hem om Hem twee jaar te vertegenwoordigen. Mijn zoon dacht erover na en bad. Hij aanvaardde de oproep om zending te worden ondanks de kritiek van zijn vrienden en schoolkameraden. Hij is naar de Mexico West Zending (Hermosillo, Sonora) gezonden. Gedurende zijn zending is de kennis en het getuigenis van mijn zoon gegroeid. Hij is van twee gemeenten (Tecate en Guasave) gemeentepresident geweest maar boven alles had hij de gelegenheid het evangelie uit te dragen aan hen die het nog niet hadden ontvangen. Na zijn terugkeer uit het zendingsveld is hij geroepen als ringsecretaris, daarna is hij geordend als zeventiger, daarna werd hij secretaris van de ring Monterrey en is hij ook geordend tot hogepriester. Hij weet dat het een grote verantwoordelijkheid is hogepriester te zijn. Door de ervaring, en de kracht van zijn getuigenis die hij in het zendingsveld kreeg, en door de inspiratie van de Here, weet hij dat hij kan blijven voldoen aan de wensen van de Here. Het volgend jaar beëindigt hij zijn studie op de universiteit en bereidt hij zich voor op alles wat de Here hem in de toekomst moge opdragen. Zes maanden nadat mijn zoon uit het zendingsveld was teruggekeerd is mijn dochter Rosa Elida voor een full-time zending geroepen. Ze had een overheidsbetrekking en heeft twee jaar verlof gevraagd, maar daarna besloot ze ontslag te nemen zodat ze haar zending kon volbrengen. Daardoor verloor ze alle rechten die ze gekregen zou hebben als ze er acht jaar had gewerkt. Zij werd naar de Mexico West Zending gezonden.

In al die jaren heb ik bemerkte hoe de Here ons heeft gezegend en diegenen zegent die Hem dienen. Ik heb ondervonden wat staat in het vers „Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u worden toegeworpen.“ Nu is alleen mijn dochter Delia Palmira nog overgebleven om op zending te gaan. Dit hangt af van het feit of de Here haar roept en van haar eigen verlangens. Op het moment is ze lerares. Ik weet dat ze een getuigenis van het evangelie heeft. Ik kan met zekerheid zeggen dat ons gezin een eenheid

vormt als gevolg van het evangelie en van die twee zendingen die op onze deuren klopten om ons het evangelie te brengen. Verleden jaar had ik in de tempel te Oakland het voorrecht de zending weer te ontmoeten die mij doopte. Het is werkelijk een onbeschrijflijke vreugde om hen die je het evangelie brachten, weer te ontmoeten.

De Here zegt dat wij Hem dienen als wij anderen dienen, en een manier om anderen te dienen is zendingswerk doen. Het is voor een moeder in Zion een voorrecht en een zegen om een kind op zending te hebben want dan helpen wij de Here bij Zijn werk. Een van de plichten van een vader en moeder die lid zijn van de kerk is het zendingswerk te steunen en er op toe te zien dat hun kinderen op zending gaan. Misschien zal het opoffering betekenen om de kinderen te kunnen laten gaan, maar vergeet niet dat sommige ouders zich opofferden zodat hun kinderen op deuren konden kloppen en dat een van die deuren de uwe of die van uw voorouders is geweest. Ik weet door ondervinding dat het nodig is dat wij enige offers brengen zodat onze kinderen op zending kunnen gaan. Doch ik weet ook door ondervinding dat opoffering zegeningen met zich brengt omdat de Here Zijn woord in Zijn tijd vervult.

Ik weet dat de kerk waar is en dat deze wordt geleid door Jezus Christus. Ik kan met zekerheid zeggen dat als wij eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid zoeken al het andere ons op het juiste moment zal worden toegeworpen. Ik zeg dit omdat ik het heb ondervonden. Ik heb vertrouwen in hetgeen de Here bij monde van Zijn dienstknechten de profeten zegt, en Hij is tot mij en mijn gezin gekomen en ik weet dat de Here tot hen zal komen die in Hem en Zijn dienstknechten vertrouwen.

Dit is mijn nederige getuigenis, een getuigenis dat voor al het geld in de wereld niet kan worden gekocht. Ik weet dat de dag zal komen dat ik voor de Here zal zijn en Hem rekenschap moet geven van mijn leven en van hetgeen ik met mijn gezin deed. Ik hoop dat ik in staat zal zijn te zeggen: „Here, ik heb mijn werk gedaan.“

De mensen die ons beïnvloeden

Wij zijn waardig om God te dienen omdat wij weten dat Hij leeft en onze rechtvaardige gebeden verhoort.

DOOR WILLIAM GRANT BANGARTER
Assistent van de Raad der Twaalven

Ik voel me als de jonge moeder die op een rolstoel de verloskamer werd ingereken en zei: „Ik ben van gedachten veranderd, ik wil geen kind krijgen.” Het korte gesprek dat mijn vrouw en ik onlangs met president Kimball hadden wees erop dat de gelegenheid die wij in de afgelopen jaren hadden om te dienen nu groter kan worden, zodat wij meer contact met en naar wij hopen meer invloed op de gehele wereld kunnen hebben. Het is voor ons beiden verbazingwekkend hoe plotseling, in enkele ogenblikken, het grootste gedeelte van onze eigen plannen, ambities en wereldse verlangens, van tafel zijn geveegd zonder ooit terug te zullen komen. Vele jaren geleden werd ik op een morgen wakker, beseftte dat het mijn 35ste verjaardag was en dacht: „Je bent nu oud genoeg om president van de Verenigde Staten te zijn.” Daarna kwam een tweede gedachte er prompt

achteraan en zei nederig: „Ja, die leeftijd is ook de enige vereiste eigenschap, waar je aan voldoet.”

Vandaag is mijn enige eigenschap de wetenschap — die alle heiligen der laatste dagen bezitten — die lieflijke zekerheid die mij gegeven is door de Heilige Geest, dat God werkelijk leeft, dat ik met Hem heb gesproken in mijn gebed en dat Hij mij vele malen heeft geantwoord en mij de invloed van Zijn Heilige Geest heeft gegeven.

Op een keer, ook vele jaren geleden, werd ik geroepen als ringpresident. Ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalven sprak met mij, peilde mijn waardigheid om te dienen en bleef met een vraag aandringen: „Broeder Bangarter, gelooft u het evangelie?”

Ik antwoordde dat ik dat deed voor zover ik het begreep.

Hij zei: „Nee, ik bedoel gelooft u in het evangelie zoals president Joseph Fielding Smith?”

De meesten van u weten dat dit, vanwege de nauwgezetheid waarmee president Smith de leerstellingen van het evangelie onderwees, een vraag was die de gelovigen van de ongelovigen scheidde. Ik ben dankbaar dat er in mijn leven een invloed is geweest die het voor mij gemakkelijk heeft gemaakt de grote waarheid te aanvaarden dat het evangelie werkelijk in de laatste dagen op aarde is teruggebracht, en dat de president van deze kerk werkelijk een profeet van God is, en het priesterschap en het gezag van Jezus Christus bezit om Zijn koninkrijk hier op aarde te organiseren en te leiden.

Misschien heb ik een paar geschikte hoedanigheden. Ik ben van beroep timmerman. Ik herinner mij dat broeder James E. Faust een poos geleden zei dat hij advocaat was en zich daarvan moest bekeren om deze functie in te nemen. Ik voel de behoefte niet om mij om die reden te bekeren maar ik heb mij wel bekeert.

Ik weet dat mijn ouders mij en al hun elf kinderen zo hebben opgevoed dat ze deze of elke andere roeping waardig zijn. Ik heb sinds mijn kinderjaren gevoeld dat mijn moeder, die een grote ziel is, de geest van Hanna bezit, de

moeder van Samuël heel lang geleden — dat wat er ook van haar kinderen zou worden, zij ze reeds aan de Here en Zijn dienst had toegewijd. Ons is geleerd op zending te gaan, hard te werken, dikwijls te bidden, en ons leven over te geven om te dienen. De invloed van mijn ouders heeft mij meer naar deze functie geleid dan die van alle andere mensen tezamen. De namen William H. Bangarter en Isabel Bawden zijn mij heilig. Dat zijn in verband daarmee ook die van mijn broers en zusters en andere verwanten.

Niemand's leven behoort alleen aan hem. Mijn vriendenkring en die van mijn geliefden, omvat de aarde en daartoe behoren velen die nu zijn overleden, te beginnen met mijn lieve vrouw Mildred, die jaren geleden het eeuwige leven is ingegaan, die ons onze eerste vier kinderen gaf, een van deze is bij haar. En mijn vrouw en geliefde metgezellin Geraldine, een deelgenote en verrichtster van wonderen. In mijn gevoel is zij door ouderling Perry beschreven in zijn prachtige getuigenis van gisteren. Zij heeft ons gezin met zeven kinderen vergroet — allen levendig, liefhebbend en elkaar en ons toegewijd — en ons leven is zeer verrijkt. Zes van hen wachten op onze terugkeer naar Europa. Er zijn ook kleine kinderen in onze kring en jeugdige metgezellen, grote zendelingencollega's, en ik moet weer broeder Faust citeren die met mij in het zendingsveld heeft gewerkt; medewerkers in dienst van de kerk in bisschappen, ring- en zendingspresidenten, hoge raden — er zijn er zoveel dat ik het niet meer precies weet. Die geliefde medewerkers die als regionale vertegenwoordigers werkzaam zijn, velen zijn inmiddels ontweken, en de algemene autoriteiten van de kerk waar ik mee mocht samenwerken van tijd tot tijd, soms op persoonlijke basis, vele anderen binnen en buiten de kerk en die we zoveel verschuldigd zijn. In het bijzonder zou ik graag de geweldige ervaring willen noemen die ik van tijd tot tijd mocht hebben om gedurende vele jaren en samen met en onder de mensen van Brazilië te werken. Vandaag zijn er vertegenwoordigers van hen hier. Het is moeilijk in woorden weer te geven hoe

zeer ik heb genoten en gehouden van mijn samenwerking met hen, en nu met anderen aan de andere kant van de oceaan. Er zijn honderden zendelingen geweest waar we ons zo mee verbonden hebben gevoeld alsof het onze eigen familie was. Wij waarderen allen en houden van ze.

Broeder Peter Mourik, beheerder van de gebouwen van de kerk in Europa, die de kerk toegewijd dient, vertelde mij onlangs dat hij in een vliegtuig zat dat op het punt stond te vertrekken. Een goeduitziende dame kwam binnen en nam de enige overgebleven plaats naast hem in. Daar de man voor hen ze omhulde met wolken sigarenrook, merkte broeder Mourik op tegen de vrouw: „Ik hoop de dag nog mee te maken dat ik in een vliegtuig kan gaan zonder de noodzaak te worden verstikt door de rook van tabak.”

De vrouw antwoordde met „Daar zeg ik amen op”.

Toen, zonder enige verdere gedachte of aanleiding — dit was verscheidene jaren geleden — zei broeder Mourik: „Joseph Fielding Smith is een profeet van God.”

De vrouw wendde zich tot hem en herhaalde, eigenlijk voor zichzelf; „Joseph Fielding Smith is een profeet van God? Joseph Fielding Smith is een profeet van God? Nu weet ik het weer”, zei ze. „Ik zat naar de televisie te kijken en er was een soort conferentie of godsdienstige bijeenkomst en ik heb deze oude man zien spreken, hij keek mij aan. Hij zei dat ik me moest bekeren van mijn zonden en de geboden van God onderhouden. Ik geloof dat ze zeiden dat hij Joseph Fielding Smith heette.”

Door deze macht beweegt de Geest van God Zich onder de mensen en daarom moet ik u nu vertellen, in het besef dat wat ik zeg vele tienduizenden mensen kan bereiken, dat Spencer W. Kimball thans in de plaats van Joseph Fielding Smith en andere profeten die gestorven zijn, een profeet van God is. Ik kan dit zeggen omdat, toen hij een jaar geleden aan de kerk werd voorgesteld om onze president te worden, de Geest des Heren duidelijk en bijna hoorbaar tegen mij zei: „Hij spreekt als een profeet van God”. Ik weet dat terwijl ik u dit vertel, de

Geest des Heren ook u vertelt dat dit waar is. Hij is niet alleen de profeet van God voor de leden van de kerk, hij is Gods profeet voor de gehele aarde. Hij heeft voor ons alle woorden van het eeuwige leven daar hij ons wederom vertelt dat het evangelie teruggegeven is en dat wij bezig zijn met het werk om Gods koninkrijk in de

laatste dagen op te bouwen, zodat het mensdom niet vernietigd hoeft te worden door de rampen en verwoestingen die voorspeld zijn en zeker zullen gebeuren, tenzij wij ons bekeren en ons tot Hem wenden.

Ik getuig van de waarheid van deze dingen in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een kwestie van vrije wil

Een nieuwe algemene autoriteit beantwoordt de oproep — en bespreekt het beginsel der toewijding.

DOOR ROBERT D. HALES
Assistent van de Raad der Twaalven

Broeders en zusters, dit is inderdaad een bijzondere gebeurtenis voor mij en mijn gezin. Ik zou graag tegen broeder Sill, de vorige spreker willen zeggen, dat ik mijn hele leven naar hem heb geluisterd en deze keer zou ik willen dat hij nooit had opgehouden. Ik wil u iets vertellen uit mijn leven dat volgens mij typeert wat er thans door mijn hoofd gaat en de laatste paar weken door mijn hoofd is gegaan. De gebeurtenis begon met een telefoontje van de heer Marion T. Romney. Mijn secretaresse kwam naar mij toe tijdens een vergadering en zei: „Een

mijnheer Marion T. Romney wil u spreken.”

Ik zei: „Ik denk dat het Marion G. Romney is.”

„Hij zei dat u deze vergadering zou verlaten als ik u vertelde dat hij u opbelde.”

Ik zei: „Hij heeft gelijk.”

Ik denk dat mijn secretaresse graag tegen zijn secretaris had gezegd dat ik terug zou bellen, doch ik ging naar de telefoon en broeder Romney stelde mij vijf vragen. Hij vroeg mij of ik op zending wilde gaan; hij vroeg mij of ik waardig was; hij was bezorgd over mijn zoon van 17, mijn financiën en mijn gezondheid.

Ik zal u dit zeggen, iets dat ik lang geleden leerde. Het is een kwestie van de vrije wil. Had ik op een van deze vijf vragen nee moeten zeggen, dan zou ik mijn vrije wil hebben verloren. Ik was er financieel toe in staat, ik was er moreel toe in staat en ik ken de wet van toewijding en weet wat deze betekent, en ik waardeer de geboden gelegenheid.

Daarna belde ik dadelijk mijn vrouw op en ging toen naar huis. Ik sprak met mijn vrouw, evenals ouderling L. Tom Perry met zijn vrouw sprak. Onze geesten stemmen overeen. Ze is me over de gehele wereld gevolgd. We zijn 15 keer verhuisd. Ze heeft twee talen geleerd, onze kinderen opgevoed en mij altijd gesteund.

Ik herinner me een keer dat ik van een internationale reis terugkwam. Ik was een poos weggeweest. Mijn vrouw zat op de leuning van de stoel en ik legde mijn hoofd op haar schouder. Het liep tegen het eind van de maand en ze vroeg mij of ik mijn huisonderwijs al had gedaan. Ik zal eerlijk zijn, ik

had andere dingen aan mijn hoofd, maar ik ging en heb mijn huisonderwijs gedaan. Dat is haar opvoeding. Zo was het dat ik de wet van toewijding begon te leren.

Een paar weken later ging de telefoon weer. Dit keer was het een man die ik zeer bewonderde, broeder Arthur Haycock. Ik heb kort met hem gesproken, en toen de stem van de profeet — duidelijk, helder, de luidklinkende oproep:

„Broeder Hales, zou u het erg vinden als we uw zending veranderen?”

Ik had gedacht dat ik naar de zending London, Engeland zou gaan. Maar ik dacht dat iemand anders daarvoor was geroepen en ik zei: „Ik zal graag gaan naar welke plaats u mij ook zendt.”

Hij zei: „Zou u het erg vinden als we het in Salt Lake City veranderen?”

En ik zei: „Nee, dat zou fijn zijn, president.”

„Zou u het erg vinden als het een beetje langer duurder dan drie jaar?”

„Zo lang als u maar wilt, president.”

„We zouden er graag een levenslang van maken.”

De afgelopen 20 jaar vlogen door mijn geest. Ik voelde me als de man die van een steile rotswand was gevallen, die naar een tak greep welke langzaam losliet en die in vurig gebed riep: „Red me!” Terwijl hij naar de rotsten ver beneden zich keek, kwam er duidelijk en hard een stem tot hem: „Laat los en je zal beschermd worden.” De man keek weer naar boven en zei: „Is er misschien iemand anders boven die een betere raad voor me heeft?”

De oproep was duidelijk. Ik moest alles loslaten wat ik tot heden had gedaan en waar ik mijn gehele leven naar had gestreefd, teneinde een assistent van de Twaalf te worden.

Ik heb de wet van toewijding van Joseph Fielding Smith geleerd en ik heb er met jonge mensen over gesproken. Toewijding is niet een bepaalde gebeurtenis, maar het is ons elke dag geven, ons leven lang. Joseph Fielding Smith heeft met mij gesproken en gezegd dat het niet is ons leven geven in die zin zoals zijn grootvader, Hyrum Smith deed toen hij met de profeet stierf. Toewijding is ons leven lang, dag aan dag, ernaar streven ons best te doen, een eerzaam

leven te leiden, zo goed als wij maar kunnen.

De profeet sprak erover met mijn vrouw. We omarmden elkaar en zelden niets, en we wisten dat wij ons leven hadden toegewijd en zouden toewijden aan die zending in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, wat het ook mocht zijn. Wij stelden de vragen die ouderling Ashton ons geleerd heeft: „Waarom ik?” We hebben hem beantwoord en die vraag achter ons gelaten. Ik wil dit zeggen, wij geven ons leven niet door te sterven of door een gebeurtenis, maar elke dag wanneer ons gevraagd wordt dat te doen.

Gedurende de afgelopen vijf jaar ben ik door mijn werk met de regionale vertegenwoordigers in staat geweest het staal te harden. Ik heb deze mannen gadeslagen en met ze gewerkt. Zij zijn geroepen als bijzondere getuigen van God, zodat zij de priesterschapsdragers waren die met me te maken hebben, kunnen leren kennen, onderwijzen en opleiden.

Weet u dat deze mannen elke zondag als er een ring wordt gevormd openingen ontvangen? Als regionaal vertegenwoordiger heb ik ze bijgestaan en met ze gebeden terwijl zij optraden als woordvoerder voor de Heilige Geest. Dan kan men delen in de kennis dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat wij een profeet van God hebben die hier vandaag aanwezig is, en dat wij bijzondere getuigen hebben die ons leiden, als wij maar naar ze willen luisteren.

Ik vraag de Here in mijn gebed of ik in staat mag zijn een voorbeeld te zijn zodat ik anderen kan helpen zich te verheffen, zoals deze mannen al die jaren zijn geweest. Mijn zoon van 17 vroeg mij: „Papa, denkt u werkelijk dat u ooit zult worden zoals zij zijn?” Hij heeft het een beetje vriendelijker gezegd, maar ik dacht aan mijn leven dat ik toewijd en geef en heilig, zodat ik een instrument in Zijn hand mag zijn, en werk onder de leiding van de algemene autoriteiten, en hun hulp vraag opdat wij als een eenheid zullen werken.

Ik wijd mijn leven en dien, zoals Paulus in I Korinthiërs 2:4-5 verkondigt: „En mijn rede, en mijn prediking was

niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht;

„Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods.”

Ik vraag Gods zegen over allen die deze dag voor mij mogelijk hebben gemaakt, mijn leraressen van het jeugdwerk en de zondagsschool, een moeder en vader die waarlijk eerbare ouders zijn, (I Nephi 1:1.) die mij hebben onderricht en mijn hele leven een voorbeeld voor mij zijn geweest, mijn broers en zusters die door hun geloof en werk in de kerk altijd voorbeelden voor mij zijn geweest welke ik kon volgen, en mijn vrouw en jongens — mijn zoon die op zending is, Stephen, en David die nu bij mij in Salt Lake is. Zij zijn een grote steun voor mij.

Ik vraag de zegen van de Here, opdat ik één in doel en streven mag zijn met de Twaalf en alle algemene autoriteiten, en met u, broeders en zusters. En ik zeg tot de priesterschapsdragers dat ieder van u vandaag hier had kunnen zijn. Men moet de vraag: „Waarom ik?” niet stellen en er niet verder over nadenken dan nodig is. Doch ik zal doen wat de profeet heeft gezegd, het verleden achter mij laten en al mijn tijd, talenten en inspanningen wijden aan Zijn werk. En dit zeg ik in naam van Jezus Christus. Amen.

145ste aprilconferentie,
zaterdagmorgendienst, 5 april 1975

Verankerd in het getuigenis

Nieuwe algemene autoriteit prijst zijn familie en medewerkers

DOOR JOSEPH B. WIRTHLIN
Assistent van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters, ik voel mij zeer vereerd, doch nederig, bij deze heilige plechtigheid. Een week geleden riep president Kimball mij aan de telefoon en zei: „Heeft u tijd om naar mij toe te komen, samen met uw vrouw?” Ik dacht bij mijzelf: „Stel je eens voor! Heb ik tijd om naar de profet te gaan?”

Ik zou werkelijk van de vier hoeken der aarde zijn gekomen om hem te bezoeken, en dat zou u ook. Ik schrok toen hij over mijn opdracht sprak, maar heb deze uiteraard gewillig aanvaard.

Toen ik zijn kantoor verliet, was ik ten diepste bewogen. Ik kon nauwelijks geloven wat er met mij was gebeurd. Precies 3 uur en 27 minuten later kwam de aardbeving. (Er was die dag een aardbeving, het centrum lag in Malad, in Idaho, maar werd in Salt Lake City gevoeld.) Dat bracht mij tot de werkelijkheid terug.

Bryant S. Hinckley, een van de grote mannen dezer wereld, schreef enkele jaren geleden over mijn vader: „Er bestaat in deze eeuw geen degelijker

voorbeeld van een mens.” (Van Thomas Carlye.) Ik denk dat dit ook van toepassing is op president Kimball.

Aan de knie van mijn vader is mij geleerd nederig, ijerlig, betrouwbaar te zijn en de dienstknechten, de algemene autoriteiten van onze kerk, te eren.

Ik hoop dat ik zijn naam alle eer zal aandoen.

Mijn leven is omringd door twee geweldige vrouwen, mijn moeder die mij het leven schonk en mij opvoedde in de paden der gerechtigheid en waarheid. Ons thuis was geestelijk ingesteld, er was liefde en verfijning. Ze stond nooit toe dat wij prullewerk maakten en door dit te doen leerde ze ons er niet te lang over te doen om iets te presteren. Mijn geliefde Elisa, mijn gezellin en vrouw, die ik liefheb en respecteer, is een van de edelste dienstmaagden van onze Hemelse Vader. Zij faalde nimmer om mij te ondersteunen. Haar karakter is gelijk aan dat van Rebekka uit vroeger tijden en aan dat van haar grootmoeders die pioniers waren. Ze is een positieve, stoïcijnse persoon, vol geloof, en heeft grote liefde voor het evangelie. Ze is een inspiratie voor mij geweest. Ik prijs haar ouders die haar hebben opgevoed.

Ik waardeer al onze acht kinderen en heb ze lief. Hun rechtvaardige leefwijze heeft ons enkel vreugde en geluk gebracht. Ik eer mijn broeders en zusters voor hun werk in kerk en maatschappij.

Ik denk aan mijn trainers die mij leorden spelen — het spel van het leven — en de vele fijne onderwijzers op school en in het bijzonder in de kerk. Zuster Marion G. Romney was mijn jeugdwerklerares en president Romney was de bisschop die mij aanbeval voor een zending. Vandaag weerspiegel ik vele fijne broeders, mijn medewerkers in de kerk, waar ik mee heb gewerkt, en die ik eer voor de verheffende invloed die zij op mij hebben gehad.

De zondagsschool van de kerk ligt mij na aan het hart. Onder de capabele leiding van president Russell M. Nelson, zijn capabele raadgevers en een geïnspireerd bestuur met zeer veel talen-

ten, zal deze organisatie veel doen om het zendingswerk in de kerk uit te dragen, en te helpen.

Ik hield van mijn zending in Zwitserland en Duitsland. Toen ik per trein vanuit Bazel, Zwitserland verliet, rolden de tranen over mijn wangen omdat ik wist dat mijn full-time zending in de kerk was afgelopen. Ik houd van het Duitse en Zwitserse volk vanwege de vele mooie kenmerken van hun karakter. Ik houd van hun taal omdat deze zo duidelijk en toch uitdrukkingvol is.

Mijn leven is werkelijk verankerd in het getuigenis dat God leeft, dat Jezus is de Christus. Ik eer het priesterschap dat ik draag, ik heb de grote kracht ervan gezien bij het genezen van zieken. Ik weet dat de Geest des Heren Zijn dienstknechten influïstert, en het is aan ons om naar deze influïsteringen te luisteren. Ik getuig vandaag tot u dat Joseph Smith een profet is en dat door middel van hem deze grote kerk wederom opgericht en door openbaringen georganiseerd is.

President Kimball, in de liefde die ik voor u heb en voor al de broeders die op het podium zitten en de algemene autoriteiten vormen, ik geef u mijn leven en mijn toewijding. Ik ga daar waar gij wilt dat ik ga en ik doe mijn best om het koninkrijk van God hier op aarde op te bouwen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

145ste algemene conferentie
zondagmiddagdienst, 6 april 1975

Mijn moeder kreeg een betere zoon

De kerk geeft ons de gelegenheid onszelf te verbeteren en op te leiden voor het eeuwige leven

DOOR ADNEY Y. KOMATSU
Assistent van de Raad der Twaalven

Ik wil u in nederigheid mijn getuigenis geven van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus en van mijn bekering tot de kerk.

Iets meer dan 34 jaar geleden, ik was toen nog leerling op een school voor voortgezet onderwijs, werd ik voor het eerst door de zendelingen aangesproken. Zij nodigden mij uit naar de OOV te gaan en mee te spelen in hun basketbalteam. Ik wist niets van de kerk af maar had grote belangstelling voor basketbal en ging naar de OOV. Ik bezocht de OOV. Later bezocht ik de zondagsschool en daarna de avondmaalsvergadering.

Nadat ik een jaar de diensten had bezocht en het evangelie had bestudeerd met de zendelingen en ik het verhaal had gelezen van het eerste visioen van Joseph Smith, aanvaardde ik de uitnodiging om in de kerk te worden gedoopt. Die avond ging ik naar huis met het vaste voornemen dat ik

gedoopt zou worden, en om mijn moeder die weduwe was toestemming te vragen.

Plotseling zag ik tranen in haar ogen. Ik vroeg haar waarom ze huilde. Ze antwoordde: „Dit zijn geen tranen van vreugde, maar van verdriet” — want ze had nu nog een zoon verloren. Als weduwe had ze een zoon verloren — mijn broer — en daarom zei ze dat ze nu nog een zoon had verloren aan een christelijke kerk.

Later vertelde ze dat ze mijn vader op zijn sterfbed had beloofd en het verbond met hem had gesloten, dat ze de kinderen eerzaam zou grootbrengen in het boeddhistische geloof. Ik verzekerde mijn moeder er vlug van dat ik, in het jaar dat ik met de zendelingen omging, altijd naar het betere had gestreefd en niets dan goeds van ze had geleerd.

Ik beloofde haar dat als zij mij toe zou staan gedoopt te worden en later zou ontdekken dat ik haar door mijn gedrag in verlegenheid had gebracht — of iets had gedaan dat oneerlijk was of waar ze zich voor zou moeten schamen — zij mij dan alleen maar hoefde te vragen of ik niet meer naar de kerk wilde gaan en ik zou haar zonder tegenstribbelen gehoorzamen.

Als ik echter aan de andere kant een beter mens zou worden — meer aandacht zou hebben voor haar noden als weduwe, vriendelijker zou zijn voor ons gezin, mijn broers en zusters — zei ik „Zou u mij dan willen toestaan naar de kerk te blijven gaan? Want ik weet dat dit de plaats is waar ik een opleiding voor het eeuwige leven kan krijgen.”

Ik getuig vandaag dat ik de kerk nooit hoefde te verlaten en ook niet veroorzaakt heb dat mijn moeder zich ongerust hoefde te maken over mijn gedrag. Daar ik de evangeliebeginselen leefde die de zendelingen mij hadden geleerd, en daar ik ook zelf de beginselen bestudeerde, had ik de verzekering van mijn Vader in de hemel dat ik mij over het toekomstige resultaat niet ongerust hoefde te maken.

Sinds mijn doop heb ik altijd geprobeerd de beginselen van het evangelie in praktijk te brengen. Ik heb altijd in het bijzonder gehouden van de tekst die ik tegenkwam in Mattheüs:

„Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Mattheüs 6:33.)

Al de jaren dat ik lid ben van de kerk heb ik getracht de kerk nooit iets te weigeren als ik werd geroepen. Ik ben zeer gezegend door de Here daar ik de beginselen van het evangelie heb geleefd en ik heb het heilige priesterschap dat ik draag leren waarderen.

Ik ben vandaag dankbaar voor de zendingen — ook voor die welke thans uitgaan in de wereld — die naar Hawaï zijn gekomen om de evangeliebeginselen te onderwijzen, en voor de vele leden van de kerk waar ik mee heb samengewerkt die mij de evangeliebeginselen hebben geleerd, en ook de beginselen van leiderschap. Ik ben dankbaar voor mijn lieve vrouw en kinderen, want wij hebben een gezegend leven gehad in een mormoons gezin.

Ik geef u vandaag nederig mijn getuigenis dat ik weet dat God leeft. Hij hoort en beantwoordt onze gebeden, en Jezus is de Christus, de Eniggeborene van de Vader en de Heiland der wereld. Joseph Smith was werkelijk een instrument in de handen van de Here, gemachtigd om te beginnen met de wederoprichting van het evangelie van Jezus Christus in zijn volheid, tot heil van het mensdom.

Alle profeten van de kerk die na Joseph Smith zijn gekomen — zij zijn allen door God geroepen, en ook thans is president Spencer W. Kimball onze levende profeet.

Ik geef u dit getuigenis nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

145ste algemene conferentie,
zondagmorgendienst, 6 april 1975

Vergetende hetgeen achter mij ligt

DOOR KENNETH L. HIGBEE

Een uitgever van een nieuwsblad, die op een universiteit een groep jongeren toesprak die zouden afzwaaien, vroeg: „Hoeveel van jullie hebben ooit hout gezaagd? Zo ja, steek dan je hand op”. Vele handen werden opgestoken. Toen vroeg hij: „Hoeveel van jullie hebben ooit zaagsel gezaagd?” Niemand stak zijn hand op. „Natuurlijk kan je geen zaagsel zagen!” riep hij uit. „Het is al gezaagd! En dat is hetzelfde met het verleden. Wanneer je ze zorgen gaat maken over zaken, die al tot het verleden behoren, dan probeer je eigenlijk zaagsel te zagen.” Teveel mensen voelen zich ongelukkig omdat zij onnodig denken aan hun falen en hun fouten in het verleden. 's Nachts liggen zij wakker en kwellen zich met de gedachten aan de fouten die zij hebben gemaakt en wat zij hadden moeten doen. Bijna iedereen doet wel eens impulsieve dingen die onplezierige gevolgen hebben. Bijna iedereen mist van tijd tot tijd gouden mogelijkheden door onverschilligheid. Bijna iedereen is af en toe egoïstisch of onvriendelijk.

Wij kunnen niet nalaten ons wanhopig te voelen over die voorvallen, maar wij moeten niet denken dat wij ons als paria's moeten voelen alleen maar omdat het is gebeurd. In feite zijn fouten niet alleen een te aanvaarden deel van ons leven, maar zij kunnen ons zelfs tot voordeel zijn.

Een verstandig gebruik van onze fouten helpt ons te leren en te groeien; mislukkingen uit het verleden kunnen gewijzers zijn voor toekomstige successen. Onze mislukkingen en fouten kunnen slechts opbouwend zijn als we ze ontleden, ons voordeel ermee doen en ze dan vergeten.

Paulus schreef: „Maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt, en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt.” (NV, Filippenzen 3:14.)

Wij kunnen inzien dat het niet verstandig is te veel aan onze fouten en tekortkomingen uit het verleden te denken. Zonden kunnen worden beschouwd als morele fouten, dezelfde conclusie is van toepassing als wij aan onze zonden uit het verleden denken.

In de Schrift wordt ons herhaaldelijk voorgehouden dat wij, indien wij ons niet van onze zonden bekeren, worden gekweld door het bewustzijn van eigen schuld (Alma 14:6; 38:8; Romeinen 2:9), en wij zullen zeker worden gekweld door het bewustzijn van eigen schuld voor de Here (Mosiah 2:38; Mormon 9:3-4). Wij zullen zulk een herinnering hebben bij het laatste oordeel. (Alma 5:18.)

Wij kunnen de ellende van het bewustzijn van eigen schuld voor de Here op twee manieren voorkomen: wij kunnen zonden vermijden en wij kunnen ons van

onze zonden bekeren. De verlangens van het sterfelijk leven zijn van dien aard dat het voor de meesten van ons moeilijk is om zonder een bepaalde mate van zonden door het leven te gaan. Als wij dus zondigen, dan moeten wij ons ook oprecht bekeren. De Here heeft ons beloofd dat Hij ons zal vergeven als wij ons bekeren, en dat Hij in feite onze zonden niet meer zal gedenken. (LV 64:7; 58:42.) Denk eens een moment over de betekenis van deze belofte na. Als wij ons oprecht van een zonde bekeren, dan zijn wij, voor zover het de Here betreft, zo rein alsof wij die zonde nooit hadden bedreven.

Paulus (Handelingen 23:1), Koning Benjamin (Mosiah 2:27) en Joseph Smith (LV 135:4) vermelden alleen dat hun geweten vrij van schuld was en dat het niet was belast met verdriet of wroeging. Waarom? Was het omdat zij nooit hadden gezondigd? Het is aannemelijker dat zij zich van hun zonden hadden bekeerd en dat zij geloofden dat de Here hen had vergeven en daarvoor had betaald door de verzoening.

De Here zei: „Dewijl onze overtredingen en onze zonden op ons zijn, en wij in dezelve versmachtten, hoe zouden wij dan leven?” (Ezechiël 33:10.) Een antwoord is: „Niet erg gelukkig.”

Het doet meer kwaad dan goed om mislukkingen of pijnlijke gebeurtenissen opnieuw voor de geest te halen, een wrok te koesteren voor oude grieven of nog vele malen gebukt te gaan onder zonden waarvan wij ons hebben bekeerd. Wij moeten niet proberen zaagsel te zagen.

Het is zowel psychologisch als geestelijk ongezond om te veel bij onze zonden uit het verleden te verwijlen. Laat ons ervan leren wat wij kunnen en ze dan achter ons laten, zoals Paulus zei: „Maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt, en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt. (NV, Filippenzen 3:14.)

Broeder Higbee, hogeraadslid in de ring Provo, is assistent hoogleraar in de psychologie aan de Brigham Young Universiteit.

Een tempel in Tokio zal het Verre Oosten gaan dienen

Als bewijs dat de kerk vaste voet aan de grond heeft in Azië werd op 9 augustus bekend gemaakt dat een tempel gebouwd zal worden in Tokio. President Spencer W. Kimball zette de plannen uiteen aan duizenden Japanse leden van de kerk, die ter gelegenheid van de interregionale conferentie in het Budokancomplex in Tokio waren samengekomen.

President Kimball zei dat dit de achttiende tempel van de wereldkerk zal worden en de eerste in Azië. De nieuwe tempel zal 64.000 leden in Azië dienen, daarbij inbegrepen ongeveer 25.000 in Japan, 15.500 op de Filipijnen, 8.700 in Korea, 8.500 in Taiwan en 4.100 in Hong-Kong.

Het heilige werk dat in de tempels verricht wordt, zei president Kimball is liefdevolle onbaatzuchtige arbeid, ontworpen om de reddende beginselen van het evangelie uit te dragen aan mannen en vrouwen, zowel aan de levenden als aan de doden.

En hij vervolgde met grote nadruk: „Dit zal ten bate zijn van alle mensen in de Aziatische landen en allen zullen willen helpen de tempel te bouwen, er de functionarissen voor te leveren en er gebruik van te maken.

Dit betekent dat allen zullen moeten samenwerken en samen offers brengen. Er is nog nooit een tempel gebouwd zonder dat er hard voor gewerkt werd en offers werden gebracht.”

Hij voegde hier aan toe: „U weet dat de profeet Brigham Young honderden tempels heeft beloofd. Dat zal natuurlijk tijd vergen, maar wij kunnen u beloven dat er nog meer tempels in Azië gebouwd zullen worden naarmate wij ons erop voorbereiden.”

„Sinds de eerste Japanse ring werd gevormd in 1970 hebben wij er honderdduizenden leden over de ge-

De tekening werd gemaakt door Emil B. Fetzer, een architect van de kerk. Men ziet erop de nieuwe tempel te Tokio van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die gebouwd zal worden 5-8-10 Minami Azabu, Minato-Ku, Tokio, tegenover

hele wereld bijgekregen”, zei president Kimball.

„Wij zijn daarvoor bijzonder dankbaar! Wij zijn werkelijk trots op de goede mensen die niet alleen in aantal groeiden, maar ook in activiteit en prestatievermogen.

het Arisagawapark en vlak bij het Hiroo-station van de Hibiyalijn van de ondergrondse. De president van de kerk Spencer W. Kimball maakte, toen hij een conferentie van de kerk bijwoonde in Tokio, de plannen bekend voor de bouw van de tempel die 64.000 Mormonen in Azië zal dienen. De tempel, de achttiende in totaal en de eerste in Azië, zal openstaan voor kerkleden voor het voltrekken van heilige verordeningen, waaronder ook huwelijken, hetgeen het belang, de heiligheid en de eeuwige duur van de enkeling en het gezin benadrukt.

Toen de Here het ware en eeuwige evangelie en Zijn kerk aan de aarde had teruggegeven, maakte Hij snel duidelijk aan de leden dat zij een tempel-bouwend volk moesten zijn."

Het land waarop de Tokio tempel gebouwd zal worden, werd meer dan 15 jaar geleden door de kerk aangekocht. De kantoren van het zendingsgebied Tokio Japan bevinden zich nu op dit terrein te 5-8-10 Minami Azabu, in het Minato-Ku district van Tokio, tegenover het Arisugawapark.

Het eigendom beslaat ongeveer 2.000 vierkante meter.

De tempel werd ontworpen door Emil B. Fetzer, een architect van de kerk. Hij ontwierp ook een nieuwe tempel voor Sao Paulo in Brazilië en heeft ook de ontwerpen gemaakt voor de tempel te Provo en de tempel te Ogden in Utah, die in 1972 werden ingewijd.

Broeder Fetzer heeft ook het werk geleid van de architecten die de tempel te Washington D.C. ontwierpen, die in november 1974 werd ingewijd.

Broeder Fetzer vertelde dat de huidige gebouwen op het terrein van de Tokio tempel gesloopt zullen worden. Er wordt verwacht dat een nieuw kantoor voor het zendingsgebied en een ringkantoor zullen worden gebouwd op een stuk grond in Tokio, waarvan de kerk ook de eigenaar is, elders.

De werktekeningen voor de tempel te Tokio zullen begin 1976 klaar zijn en de bouw, die ongeveer achttien maanden tot twee jaar zal duren, zal in de eerste helft van 1976 beginnen.

De tempel krijgt een kelder verdieping en vier verdiepingen daarboven.

De benedenverdieping zal vijfentwintig meter breed en drieënveertig meter lang zijn, terwijl de bovenverdiepingen vijfentwintig meter breed en negenentwintig meter lang zullen zijn.

Het grootste gedeelte van de tempel zal eenentwintig meter hoog zijn en de toren, die voorzien zal zijn van een smal gebrandschilderd raam, zal een hoogte bereiken van zestig meter.

Er zullen liftkokers en trappenhuizen komen aan twee kanten van de tempel.

Aangezien Tokio strenge bouwvoorschriften kent ter bescherming bij aardbevingen, zal de tempel gebouwd

worden van gewapend beton en staal, en aan de buitenkant bedekt worden met mooie witte steen, die nog uitgezocht moet worden.

De tempel zal van air-conditioning voorzien zijn.

Gasten zullen de tempel betreden in de benedenverdieping, die de ontvangstkamers omvat, kantoren voor het tempelpresidium, voor de matron, de secretaris en het kantoorpersoneel. Verder zal er een opvangmogelijkheid voor de jeugd komen en een kinderkamer. De kleding zal daar uitgegeven worden, er zal een eetzaal, een keuken en een wasserij zijn.

Op de benedenverdieping zal ook een distributiecentrum voor tempelkleding komen. Dit zal echter uitsluitend vanaf de buitenzijde toegankelijk zijn.

Op de eerste verdieping zullen een kleedruimte voor de vrouwen en een voor de mannen komen, een prachtige ingerichte kleed- en instructiekamer voor een bruid en een instructiekamer voor de bruidegom.

De tweede verdieping zal ook plaatsbieden aan een appartement voor de tempelpresident en zijn vrouw, dat een aparte ingang aan de buitenkant zal hebben. Het appartement zal twee slaapkamers, een badkamer, een huiskamer, een eetkamer en een keuken bevatten.

De derde verdieping krijgt een kleine kapel met ongeveer 120 zitplaatsen, vijf verzegelkamers en een kleed- en zitruimte voor het tempelpersoneel.

Op de vierde verdieping komen twee verordeningszalen, met ieder 100 zitplaatsen, en de celestiale kamer.

Een doopvont, traditiegetrouw rustend op de ruggen van twaalf ossen zoals het vondt in de tempel van Salomo, wordt het belangrijkste onderdeel van het souterrain van de tempel. Er zal zich echter ook een ketelhuis bevinden, voorraadkamers en een garage voor zestien auto's.

De tempeltuin, hoewel noodgedwongen beperkt in omvang, zal aangelegd worden volgens de verflinde Japanse traditie. Een stenen muur rondom de tempel zal onderbroken worden door terugwijkende smeedijzeren hekken om de voorbijgangers de gelegenheid te geven de tuinen te zien.

Volgens broeder Fetzer was een van de meest beslissende factoren bij de keus van het tempel terrein het feit dat het makkelijk bereikbaar is met het openbaar vervoer van Tokio. Op vijf minuten lopen van de tempel bevindt zich het Hiroo-station van de Hibiya lijn, een onderdeel van de ondergrondse van Tokio. Tempelmedewerkers die in Tokio aankomen per vliegtuig, trein of boot kunnen vanaf het punt waar zij aankomen naar het centraalstation van de ondergrondse gaan en vandaar naar de Hiroo-halte. Er stopt ook een stadsbus vlak voor het tempel terrein.

Planorecital voor het ringzendingswerk

Op vrijdag 12 september werd door broeder Jan Lingen een pianorecital gegeven in het kerkgebouw van Den Haag, ter ondersteuning van het ringzendingswerk. Broeder Lingen, die zendingscoördinator is in de gemeente Delft, voltooide in 1972 zijn pianostudies aan het conservatorium in Den Haag en is werkzaam als pianoleraar, aan de gemeentelijke muziekschool in Delft.

Een boeiend programma voerde het publiek door de geschiedenis van de klaviermuziek. We hoorden werken van Johann Sebastian Bach, en van de moderne componist Gershwin werden werken op virtuoze wijze door broeder Lingen ten gehore gebracht.

Door deze activiteit werd de zendingskas gespekt en daarnaast was het een uitstekende gelegenheid voor de leden om hun vrienden en kennissen op ontspannen wijze kennis te laten maken met de kerk. Een voorbeeld dus, hoe de aanwezige talenten ten dienste worden gesteld van de Here, een voorbeeld, dat zeker het navolgen waard is.

